

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RESCUED
BY THE
SEAL

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
FIONA DAVENPORT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

FOK BALIĞI TARAFINDAN KURTARILDI

Huntley Reed askeri ilişkilerin başarısızlığa mahkûm inanıyordu. Bir evliliği yürütebileceğini düşünmek için çok fazla evliliğin alevler içinde kaldığını görmüştü. Ama Cora Davis'le tanışana kadar hiçbir şeyi kaçırdığını hissetmemişti.

Huntley güzel banka memurundan uzak durmaya çalıştı ama sadece bir uzak kalabilirdi. Cora bir banka soygunu sırasında rehin alındığında, bir aydınlanma yaşadı - onsuz yaşamak bir seçenek değildi. Yakışıklı Navy SEAL kadını kurtaracak ve onu kendi kadını yapacaktı.

PROLOGUE

I Motosikletimi bankanın önündeki dar alanlardan birine çektim ve motoru durdurmadan önce sehpayı indirdim. Kaskımı çıkardıktan sonra saati doğru tuttuğumdan emin olmak için saatime baktım. Saat ikiyi biraz geçiyordu, bu da Cora'nın birkaç saattir işte olduğu anlamına geliyordu. Onunla aynı zamanda gelmesi biraz fazla bariz görünüyordu.

Kendime gitmemi, erkek gibi davranmamı ve bir korkak gibi sahip olamadığım şeylerin özlemine çekmeyi bırakmamı söyledim. Ama içimdeki mantıksız taraf -bir vuruşa ihtiyaç duyan taraf- galip gelene kadar bisikletimin üzerinde oturmaya devam ettim. Bisikletimden hızla indim ve cam kapılara doğru yürümeden önce anahtarlarımı cebime attım.

Bankaya girdiğimde üzerime soğuk bir hava çarptı ama içimde oluşan yanmayı soğutmak için pek bir şey yapmadı.

Cora Davis -bir yıl önce şehre taşındığından beri tüm kirli fantezilerimin yıldızı- bir tezgâhın arkasında durmuş, önündeki müşteriye gülümsüyordu. Sinirli bir hırıltıyı bastırdım. Tamamen çılgıncaydı ama diğer insanlara gülümsemesinden hoşlanmıyordum. Hepsinin bana ait olmasını istiyordum.

Uzun, düz bakır saçlarını omzunun üzerinden attı ve biri yeşil, diğeri mavi olan inanılmaz derecede eşsiz gözleri parladı. Kalp şeklindeki yüzünü, sevimli küçük düğme burnunu ve derin gamzelerini çoktan ezberlemiş olmama rağmen bir sandalyeye çöküp bütün gün ona bakabilirdim. Kıvrımlı vücudunun diğer tüm özelliklerinden bahsetmiyorum bile.

Bulunduğum noktadan sadece ince omuzlarını, dolgun, yuvarlak göğüslerini ve gövdesinin küçük bir kısmını görebiliyordum. Ama masanın arkasında kıvrımlı kalçalara, kalın uyluklara ve kilometrelerce uzanan bacaklara doğru genişleyen küçük bir bel vardı. Cora, 1950'lerden kalma bir pinup kızının vücuduna sahipti.

"Huntley."

Bir erkek sesi beni Cora'ya olan yoğun odağımdan uzaklaştırdı. Hay sikeyim. Kimse bana gizlice yaklaşamazdı. Her zaman etrafımın farkındaydım ama bu kız... Bana yaptığı buydu. Bu da ondan uzak durmam için birçok nedenden biriydi.

Sol tarafıma baktığımda siyahlar giymiş, iri yarı, kaslı bir adam gördüm. Gözlerinde sadece onu iyi tanıyan birinin fark edebileceği bir şaşkınlık vardı. Normal bir insan olsaydı, dikkatsizliğim karşısında yüzü şokla dolardı.

"Cash," diye elini sıkarak onu selamladım.

Cash ve ben Deniz Harp Okulu'ndayken aynı kasabada yaşadığımızı keşfettik. Ancak büyük bir yerdi ve karşı taraflarda ikamet ediyorduk, bu yüzden birbirimizle hiç karşılaşmadık. İkimiz de Donanma Özel Harekât'a girmiş ve aynı ekipte operasyonel SEAL olarak görev yapmıştık.

"Geçen yıl seni burada beklediğimden daha fazla gördüm," diye yorum yaptı. Yüz ifadesi değişmese de ses tonu merak uyandırıcıydı.

Bu şube yolumun çok dışında olduğu için sorusu haksız sayılmazdı. Ancak, evimden beş dakika uzaklıktaki bir bankaya yirmi dakika yol gitmemin gerçek nedenini itiraf etmeye hiç niyetim yoktu.

"Bir arkadaşımı ziyarete geldim," diye cevap verdim. *Yalan değil.* Cora'yı bir arkadaş olarak görüyordum; "arkadaşlığımız" bankada flört etmekten, ihtiyacım olduğunda birkaç kez selamlaşmaktan ve "kazara" bir yerde karşılaşmaktan ibaretti.

Cash'in bakışları Cora'ya doğru kaydı ve içgüdülerim onu gözlerini kendine saklaması için tehdit etmekte, ancak meraktan öte bir ilgi göstermedi. Bu yüzden içimdeki dürtüyü bastırmayı başardım ve Cora ile tanıştığım gün içimde ortaya çıkan yeşil canavarı geri püskürttüm.

Bana dönüp baktığında onun hakkında hiçbir şey söylemedi ve ben de inanılmaz derecede özel bir adam olduğu için ona zihinsel olarak teşekkür ettim. Çünkü bu, burnunu sokmadığı anlamına geliyordu.

"Poker Salı günü yapılacak," diyerek konuyu değiştirdi.

"Hooyah," diye cevap verdim, aklım çoktan Cora'ya dönmüştü.

Donanmanın ifadesini yineledi, ardından binadan çıkmadan önce veda etmek için çenesini kaldırdı.

Son öğle yemeği kalabalığı da işlerine dönerken Cora'nın sırası giderek azalıyordu.

Diğer veznedar Cora'ya bir şeyler söyledi ve sonra penceresini kapatıp arka tarafa gitti. Öğleden sonra gelmemin bir başka nedeni de buydu. Veznedarlar gün ortası sonra molalarını dönüşümlü olarak verirlerdi.

Ayaklarımın kendi aklı vardı ve beni diğer müşterilerin arkasında durmaya götürdüler. Yalnız olduğu için, ön tarafa geçip başka bir pencereye gitmeye zorlanmak konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Ayrıca bana yardım edecek kişinin Cora olduğunda ısrar etmek ona olan takıntımı ortaya çıkarabilirdi ve bu kesinlikle olamazdı.

Bu ziyaretler kendime izin verdiğim tek şeydi. Kontrolümü kaybetme ve onu yere düşürme ya da onu yakalayıp kaçma tehlikesi olmadan ona yakın olma şansı. Ve aklımda onun taze bir resmi varken fantezilerimi çok daha gerçekçi hale getiriyorlardı.

Kendime sürekli günün birinde kendime geleceğimi ve artık beni baştan çıkaramayacağını söylüyordum. Ama bunun doğru olmadığını biliyordum ve bir yıl boyunca artan çekim ve ihtiyaçtan sonra, bunu kendime bile inkar edemezdim.

Telefonum çaldı ve ona bir göz attığımda neden onunla asla birlikte olamayacağımı hatırladım.

Kendimi işime adamıştım ve SEAL olmak kimliğimin büyük bir kısmını oluşturuyordu. Bir uzvumun uzantısı gibiydi, bu yüzden onu kesmek bir parçamı kaybetmek anlamına geliyordu.

Görevlendirmelerimizin doğası gereği, ne zaman, nerede ve hatta ne kadar süreyle gideceğimizi eşlerine söyleyemeyen çok sayıda kardeşimin ilişkilerinin bozulduğuna şahit olmuştum. Ama bir şey her zaman açıktı; hayatlarımızı tehlikeye atıyorduk.

Kız kardeşime bunları yaşatmak yeterince zordu. Cora ile bir ilişkiye başlasaydım ve hayatımı idare edemediği ortaya çıksaydı, bu beni mahvederdi.

Tüm bunların yanı sıra, birkaç yıl önce ekibim içeriden biri tarafından ihanete uğradığında kız kardeşimin yaşadıklarından dersimi almıştım. Eski bir dostumdan bir iyilik isteyerek onu yanlarına alan Silver Saints MC'de saklanmak zorunda kalmıştı.

Sonunda haini yakalamıştık ama Harlowe neredeyse öldürülmeden önce değil. Sonunda her şey yoluna girmişti çünkü kocasıyla tanışmış ve beni amcası yapmıştı. Böyle bir şansın

ikinci kez vurmak. Ve eğer benim yüzümden Cora'ya bir şey olursa... Tepkimin nükleer olacağını bilmekten başka ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Elimizdeki tek şey buydu. En azından bir orospu çocuğu benim yapamadığımı yapmak için devreye girene ve onu öldürmeden önce ayrılmak zorunda kalana kadar. Ona iki kez bakan her erkeği tehdit edip uzaklaştırmak aklımdan geçti. Hayatını bekâr yaşamak onun için çok mu kötü olurdu?

"Hey, Huntley." Cora'nın tatlı sesi düşüncelerimi böldü ve ruhumu mutlulukla aydınlattı. Bana gülümsedi ve gamzeleri pembeleşirken yanaklarını oydu. Nefes alış verişi biraz artmıştı ama bu göğüslerinin baştan çıkarıcı bir şekilde sallanmasına yetmişti.

Kahretsin, kadın muhteşem, diye inledim içimden. Aletime alçalmasını emrettim ama o beni görmezden geldi ve kalkıp hayallerimin kadını selamlamaya çalıştı.

"Selam, zencefilli şeker."

Cora bu lakabı kullandığımda her zaman yaptığı gibi kıkırdadı ve bu ses kalbimde bir sızıya neden oldu ve deri pantolonum daha da şişti.

Bu onu son görüşüm olmalıydı. Yakında göreve gidecektim ve bu süreyi kendimi kontrol etmek ve ondan uzaklaşmak için kullanmaya kararlıyım. Tıpkı kızıl güzelimle tanıştığımdan beri her operasyona çıktığımda ettiğim yemin gibi.

I Huntley Reed'in veznedar olarak çalıştığım banka şubesine son gelişinden bu yana dört uzun ay geçmişti ve merak etmeye başlamıştım yakışıklı deniz subayını bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyordum. Çek yatırmak için sırama ilk geldiğinde her zamanki profesyonel selamımı kekeleyerek vermiştim çünkü vücudumun ona karşı verdiği tamamen uygunsuz tepkiyle mücadele ediyordum. Bakışlarım uzun boylu vücudunda gezinirken, gömleğinin yumuşak kumaşının kaslı göğsü, omuzları ve pazuları üzerinde nasıl gergin durduğuna bakarken boğazım kurumuştı. Parmaklarım kısa sarı saçlarına dokunmak için kaşınıyor ve ela gözlerindeki bilmiş parıltı yanaklarımın utançtan alev almasına neden oluyordu.

Geçen on altı ay boyunca Huntley'e olan ilgimi idare etmekte daha iyi olmuşum. Hatta bana çıkma teklif etmesine yol açmasını umduğum bazı flörtöz şakalar bile yapmıştım. O da bana karşılık verse de, bizi sıradan bir sohbetten öteye götürmemişti. Ama sonra kalkıp ortadan kayboldu - muhtemelen görevde olduğu için- ve ben de aramızdaki çekimin tamamen tek taraflı olup olmadığını merak etmeye başladım. Belki de konuşmalarımızda gerçekte olanlardan daha fazlasını okumuştum. Eğer veda etmeden benden bu kadar kolay uzaklaşılabiliyorsa, o zaman bana benim ona olduğum kadar ilgi duyuyor olamazdı.

Neredeyse bunca zaman geçti ama sonunda kendimi ona karşı olan hislerimi aştığıma ikna etmiştim. Ama binanın ön cephesini kaplayan cam pencerelerden onu görür görmez ne kadar yanıldığımı anladım. Eski bir atasözünün doğru olduğu ortaya çıktı - yokluk kalbi daha da büyütüyordu. Huntley'nin yokluğunda aramızdaki çekim daha da derinleşmişti,

ve sıramın sonuna doğru yürürken kendimi ilk karşılaşmamızda hissettiğimden daha da dilimin tutulmuş olduğunu hissederken buldum. Önündeki üç müşterinin işlemlerini kekeleyerek yaparken kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

Sıra ona geldiğinde ve aramızda sadece vezne bankosu kaldığında, binada sadece ikimiz varmışız gibi hissedene kadar diğer herkese dair farkındalığım kayboldu. Kalbimi bu seksi adamdan koruyabilmek için umutsuzca profesyonelce davranmaya çalışarak mırıldandım: "Günaydın Bay Reed. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

Huntley'nin başı yana eğildi ve bakışları benimkilerle buluşmadan önce ela gözleri yüzümde gezindi. "Birbirimizi son görüşümüzden bu yana ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, soyadlarımızı kullanmayı geride bıraktığımızı düşünüyorum. Sence de öyle değil mi Cora?"

Ona karşı tepkimi kontrol altında tutmamın imkânı yoktu. O derin sesiyle adımı söylerken sadece ağzına bakmak bile bana neredeyse mini bir orgazm yaşıtıyordu. "Evet, sanırım öyleyiz." diye cevap verirken sesim nefes nefese çıkıyordu.

Dudaklarının kenarları kıvrıldı ve kendini beğenmiş sırıtışı tüylerimi diken diken etti. "Hadi ama. Beni gerçekten böyle asılı mı bırakacaksın?"

Neyi ima ettiğini biliyordum ama bunu itiraf etmeyecektim. Bu kadar uzun süredir ortalıkta yokken olmazdı. Kendimi kandırıyor olsam da, kızarıklığım beni verdiği için ona olan ilgimi sorgulayanın o olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Gözlerimi açarak yüzüme masum bir ifade yerleştirdim ve "Ne demek istediğinden emin değilim?" diye sordum.

"İyi deneme, zencefilli şeker. Ama ikimiz de ne demek istediğimi tam olarak anladığını biliyoruz." Ela gözlerindeki erkeksi onay ışıltısıyla bir zafer dalgası hissettim, ama bu onun benim için takma adını tekrar kullanmasının yanında hiçbir şeydi. Kızıl saçlarımla büyürken bana o kadar çok korkunç şey söylenmişti ki, Huntley'nin takma adı bu deneyimleri fazlasıyla telafi etmişti. Saç rengimle ilgili herhangi bir şeye güleceğim günün geleceğini hiç düşünmemiştim ama Huntley bana her zencefilli şeker dediğinde kıkırdamadan edemiyordum. "Adımı söylediğini duymayalı çok uzun zaman oldu."

Öne doğru eğildim ve fısıldadım, "Uzak duran sendin, Huntley."

"İsteyerek değil, Cora." Bizi ayıran tezgâhın kenarını kavrarken gözleri kahverengi bir tona büründü. Ceviz yüzeyine öyle bir tutunmuştu ki

parmak eklemleri bembeyaz oldu. "İnanın bana, bu şubeye gelmek için şehrin öbür ucuna gitmemek için kendimi zor tuttum. Ama defalarca başarısız oldum."

İtirafı karşısında ne hissedeceğim konusunda kararsızdım. Bir yanımda kendini bana doğru çekilmeye devam ederken bulduğu için heyecanlanmıştı ama bir yanımda aramızdaki çekime karşı koymaya çalıştığını duyunca yıkılmıştı. Omurgamı dikleştirip, "Bana öyle geliyor ki, son dört aydır bunu çok iyi başardın," diye cevap verirken bu yanımda ağır basıyordu.

"Şehre döneli sadece kırk sekiz saat oldu ve bu sürenin büyük bir kısmı son görevimle ilgili bilgi almakla geçti." Uzanıp parmaklarını bileğime doladı ve başparmağı tenimde gezinirken nabzım çılgınca atmaya başladı. "Buraya seni görmeye gelmek, düş aldıktan, doğru dürüst bir şeyler yedikten ve çok yorgun olduğum için kendimden geçtikten sonra yaptığım ilk şeydi."

Vay be. Bu müthiş bir itiraftı. Etkileşimlerimizi yanlış okuma konusundaki tüm şüphelerim kayboldu, yerini Huntley'nin de benim ondan etkilendiğim kadar benden etkilendiğine dair bir kesinlik aldı. Bir rahatlama duygusuna kapıldım ve "Anlamıyorum" diyebilmek için boğazımdaki yumruyu yutmak zorunda kaldım. Eğer beni görmeyi bu kadar çok istiyorsan, neden uzak durmaya çalışıyorsun?"

"Çünkü ben senin için iyi değilim, zencefilli şeker."

Aramızdaki kimyayı harekete geçirmemek için bir bahane uydurduğunu düşünebilirdim, ancak kelimeler sanki ruhunun derinliklerinden kopup gelmiş gibiydi. "Sensiz daha iyi olup olmayacağıma karar verecek olanın ben olmam gerekmez mi Huntley?"

Bir an için benimle aynı fikirde olacağını düşündüm, ama sonra çenesindeki bir kas zıpladı ve bu dürtüden kurtulur gibi oldu. "Yanılırsan canı yanacak olan sen olduğun değil."

"Peki, eğer bana bir şans vermek istemiyorsan, sanırım bu konuda yapabileceğim bir şey yok." Elini sıkıca kavradım ve diğer elinden çeki ve depozito makbuzunu kaptım. Bakışlarımı önümdeki bilgisayar ekranında tutarak nefes alış verişime odaklandım ve hesabını açıp işlem adımlarını takip ettim. Çok uzun sürmedi ama işim bittiğinde kendimi büyük ölçüde toparlamayı başarmıştım. Fişini tezgâhın üzerinden kaydırırken ona bakmadım.

"Cora," diye iç geçirdi, kâğıdı avucunun içinde buruşturarak.

O başka bir şey söyleyemeden başımı kaldırdım. "Eğer bana çıkma teklif etmeyeceksen, o zaman söyleyecek kişisel bir şeyimiz kalmadı. İyi günler ve işiniz için teşekkürler."

Faturayı cebine sokarken "Siktir," diye inledi.

"Hayır, üzgünüm, aramızda hiçbir şey olmayacak çünkü asla çıkmayacağız. Sanırım seni beklemek yerine sonunda başka birinin teklifini kabul etmek zorunda kalacağım." Ona karşı tamamen dürüst davranmıyordum. Genellikle haftada en az bir kez bir erkek müşteri tarafından çıkma teklifi alsam da, bu tekliflerin hiçbirini kabul etmek için en ufak bir cazibeye bile kapılmamıştım. Ne yazık ki ilgilendiğim tek erkek Huntley'di ve o da olanları görmezden gelmeye kararlı görünüyordu. Ona bu şekilde yalan söylemem hoş değildi, ama reddedilmesinden dolayı incinmişim ve acımı dışa vuruyordum.

" olmaz," diye ve çenemi kavramak için uzandı.

Sözlü sataşmamın onu çileden çıkardığını hissediyordum ama nasıl karşılık vereceğini görme şansım olmadı. Bakışlarından kaçmak için omzunun üzerinden baktığımda kar maskeli birkaç adam görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bize en yakın olan silahını tavana doğrultup bir el ateş etmeden ve "Herkes yere yatsın!" diye bağırmadan önce tepki verecek zamanım olmadı.

(*Vur!*) Cora'nın nefesi kesildi ve elini tuttum, sıktım ve Başımı sallayarak sessizce ona her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Hâlâ korkmuş görünüyordu ama gözleri biraz yumuşamıştı ve bana güvenle bakıyordu. Arkamı dönmeden önce, omuz kılıfımdaki Glock'u görmelerini engellemek için ceketimin fermuarını çektim.

Bakışlarımı Cora'dan uzaklaştırdım ve o görüş alanımdan çıkar çıkmaz beynim nihayet harekete geçti. Başka bir adamla çıktığını söylediğinde içimde oluşan öfke ve kıskançlığı bir kenara ittim. Bunu daha sonra çözecektim. Olan bitene odaklanmam gerekiyordu çünkü en başta ne olacağını fark edemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı.

Gözlerim odayı taradı, her ayrıntıyı katalogladı. Siyah giyinmiş ve kar maskesi takmış dört soyguncu: Görünüşlerine bakılırsa hepsi erkekti. Boylarını, kilolarını ve görebildiğim diğer ayırt edici özelliklerini ezberledim.

Dördünün üzerinde dört adet M4A1 otomatik tüfek ve dört adet açıkça görülebilen Desert Eagle tabanca vardı. Her ikisi de soygunculardan ikisinin pantolonunun arkasına sokulmuş iki tabanca daha tespit ettim.

Ben hareketlerini izlerken, biri kapıyı kapattı ve perdeleri indirdi, diğeri müşterilerden cep telefonlarını topladı ve nereye oturacaklarını söyledi. Aynı anda, biri muhtemelen diğer çalışanları dışarı atmak için arka tarafa doğru kayboldu ve sonuncusu da

Ordu yeşili spor çantasını her veznedara verip kasalarından doldurmalarını istedi.

Hareketleri iyi koordine edilmişti ve birbirleriyle senkronize hareket ediyorlardı, bu da sık sık birlikte çalışan bir ekip olduklarını gösteriyordu. Pek çok kişinin kulaklıklarını fark edeceğinden şüpheliydim ama işim gereği ekipman söz konusu olduğunda en iyinin de iyisini görmüştüm.

Müşterileri toplayan uzun boylu, sıska adam hepimizi bir köşeye itti ve oturmamızı söyledi. Diğer çalışanlar da bize katılmaya başladıktan sonra, tuğladan bir ev gibi inşa edilmiş bir adam -sorumlunun o olduğu belliydi- bir el işareti yaptı ve banka müdürünü kolundan tutup ayağa kaldırarak arka tarafa götürdüler.

Veznedarlara geri kalanımızla birlikte oturmaları söylendi ve Cora aceleyle yanıma çöktü. Kolumu ona doladım ve yanıma yaklaştırdım. Başını kaldırıp baktı ama konuşacak gibi olduğunda başımı salladım.

Lobide kalan iki adamdan biri bir an için kulağına dokundu, sonra bakışları rehineleri taradı ve sonunda Cora'ya geldi.

Siktir!

John McClane gibi davranıp birilerinin zarar görmesini göze alamazdım ama Cora'nın yanına yaklaşıp ayağa kalkmasını istediğinde onu bırakmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekti. Kolunu sıkıp onu arkaya doğru sürüklemeyen önce korkmuş gözleri benimkilerle buluştu.

Kalan soyguncu tüfeğini omzuna dayamış, yavaşça odada volta atıyordu. Birkaç dakikada bir etrafı kolaçan ediyor, karşı taraftaki pencereden dışarıya da uzun uzun bakıyordu.

Ne zaman gözleri rehinelerden ayrılrsa, santim santim geriye doğru kaydım. Korkutucu bir varlık olduğumu biliyordum ve çoğu insan herhangi bir durumda farkına bile varmadan liderlik etmeme izin verme eğilimindeydi. Bu yüzden, kalabalığın her seferinde biraz ayrılarak arkaya doğru ilerlememe izin vermesi şaşırtıcı değildi. Sonra deliği yuttular. Sabırsızdım ama çok hızlı hareket edersem soyguncuların dikkatini çekeceğimi bildiğimden kendimi kontrol altında tutuyordum.

Herkesin arkasına geçtiğimde alçak bir yere çömelip ceketimin fermuarını yavaşça açtım. Bir SEAL olarak, gizlilik bir alışkanlık haline gelmişti ve ses altı 9mm'mle birlikte bir susturucu taşıyordum. İkisini de çıkardım ve susturucuyu taktım.

Rehinelerden birkaçı endişeli ifadelerle bana bakıyordu ve gergin birkaçı da bir kargaşa çıkarıp soyguncuları tekrar odaya çekebilecekmiş gibi görünüyordu. Bakışlarını otorite ve uyarı dolu bir ifadeyle karşıladım. Sonra onları sakinleştirmeye yardımcı olabilecek gibi görünen birkaçıyla göz göze geldim ve çenemi kaldırdım. Karşılık olarak başlarını salladılar, ben de bir kez daha soyguncuya .

Silahımı ceketimin altında tutuyor, doğru fırsatı kollayıp bekliyordum. Sessizlik polis sirenlerinin sesiyle bozulduğunda, soyguncu bizi taramayı atladı ve çitalı perdelerin arasından bakmak için pencereye doğru yürüdü.

Tabancamı çıkararak nişan aldım ve son saniyeye kadar bekledim, sirenlerin yükselmesine ve umarım silah sesimin boğulmasına izin verdim. Susturucular sesi ancak bu kadar bastırabiliyordu ve arkadaki ekibin adamlarını indirdiğimi fark etmesini istemiyordum.

Neyse ki suçlu hareketlerini telgrafla bildirmişti ve o geri dönmek için hamle yaptığında polis arabaları binaya ulaşmıştı. Yavaşça doğruldum ve nişan aldım. O beni fark etmeden önce net bir atış yaptım ve şakağına bir kurşun sıktım. Yere düştü ve çığlık atmaya çalışan bir kadına bir uyarı bakışı daha attım. Neyse ki kadın sesini çıkaramadan biri elini ağzına bastırdı.

Düşen soyguncuya doğru ilerledim, hiç şüphem olmasa da öldüğünden emin olmak için kontrol ettim. Sonra her iki silahını da çıkarıp boşalttım ve masanın üzerine koydum. Telefon çaldığında, tam önünde durduğum için şanslı yıldızlarıma şükrettim. İlk çalma bitmeden telefonu kaptım.

Hattın diğer tarafındaki kadın kendini tanıttı ve kiminle konuştuğunu sordu.

"Teğmen Huntley Reed," diye cevap verdim alçak bir ses tonuyla. "Diğer rehinelerle birlikte ön lobideyim. Şu anda korumasızlar çünkü adamlarından birini öldürdüm."

Daha fazla soru sormasına fırsat vermeden, ki verimliliğe alışkın olduğum için bu sadece sabrımı zorlayacaktı, ona bildiğim her şeyin özetini anlattım. Soğukkanlılığımı neredeyse kaybettiğim tek an, "veznedarlardan birini" müdürle birlikte arka tarafa götürdüklerini söylediğim andı.

"Ön tarafın kilidini açacağım, böylece rehinelere yardım etmeye başlayabilirsiniz, ama adamlarınız sessiz olsalar iyi olur çünkü diğer soygunculardan birini uyarırlarsa ve veznedar öldürülürse, kariyerlerini ve kellelerini alırım."

Başka bir şey söylemeye başladı, sesi öfkeliydi ve ben de homurdandım, "Benimle gelmesi için en iyi adamını gönderebilirsin, ama o rehinelerin peşinden ben *gideceğim*." O kekelerken telefonu kapattım, sonra ön kapıya doğru süründüm ve sessizce kilidi açtım. Kurşun geçirmez yelekli ve polis üniformalı iki adam içeri girdi ve doğruca korkmuş müşterilerin yanına gitti. Üçüncüsü içeri girdi ve bana başıyla selam verdi, yeleği FBI'dan olduğunu gösteriyordu. Kendini taşıma biçiminden, saç kesiminden ve kemerinin mükemmel bir şekilde düz olmasından bu adamın aktif ya da eski bir asker olduğu anlaşıyordu.

Başımı arkaya doğru eğdim ve o da başını sallayarak silahını çekti. Ben vezne bölümüne açılan kapıya yönelirken sessizce beni takip etti. Küçük bir televizyon bankası vardı ve kasadaki üç adamı görene kadar hepsine göz gezdirdim. Biri müdürü tutuyordu, diğerinin ise bir kolu kız arkadaşına sarılmıştı.

O orospu çocuğu o uzvu uzun süre yanında taşıyamazdı.

Koridorda sürünerek ilerledik, dikkatle dinliyorduk. Kasanın köşesini döndüğümüzde biri konuştu. "İki kişiye ihtiyacımız yok."

"Daha iyi kaldıraç," diye homurdandı bir diğeri.

"Belki," diye mırıldandı ilk adam. "Bu lezzetli kış parçasından ben sorumlu olduğum sürece, ne istersen yapabilirsin."

Yanımdaki ajan yüzümdeki öfkeyi ve öldürme niyetini görmüş olmalı ki kolumu sıkıca kavradı ve başını salladı. İki uzun, derin nefes aldım ve eğitimimi hatırlamam için zihinsel olarak kendime bağurdım. Bir görev sırasında dikkatimin dağılmasına asla izin vermezdim, ama görünüşe göre, Cora söz konusu olduğunda, tüm becerilerim lanet olası pencereden dışarı çıktı.

"İşimiz bitmek üzere," diye homurdandı üçüncü bir ses - bunun tuğla ev olduğundan emindim. "Larry, rehineleri dinlenme odasına kilitle ve buraya geri dön."

Sessizlik..

. "Larry?"

Sessizlik.

"Onu kontrol etmemi ister misin?"

"Hayır, polis binayı basmadan önce buradan siktir olup gitmeliyiz. Ona bir şey oldu ya da dikkatini vermiyor. Her iki durumda da, ben gidiyorum."

Ajan ve ben aniden köşeyi döndük, silahlar Cora'yı tutmayan iki adamın kafasına doğrultulmuştu.

"onları," diye ölümcül bir ses tonuyla uyardım. Onu tehdit eden iki piç kurusuna odaklanmadan önce zarar görmediğinden emin olmak için ona kısa bir bakış attım.

Banka müdürünü tutan adam kafasına silah dayamaya başladı ama daha kolunu yarıya kadar kaldırmadan gözlerinin arasına bir kurşun sıktım.

Müdür dizlerinin üzerine çöktü ve bir köşeye kıvrılıp kendini olabildiğince küçük göstermek için çabalarken gözyaşları tombul yüzünden aşağı aktı. *Amcık.*

"Bir hareket daha yaparsan onu öldürürüm," diye karşılık verdi tuğla ev -Belli ki mürettebat arkadaşını öldürmüş olmamdan zerre kadar rahatsız olmamıştı.

"Seni indirmeden önce tek bir adım bile atamazsın," diye hırladım. "Belki, ama onu da yanımda götüreceğim." Son komplocusunu işaret etti. "Çantayı al."

Diğer adam küçük bir çuval aldı. Koridordan arka çıkışa doğru ilerlerken diğer her şeyi bıraktılar. "Onlara geçmemize izin vermelerini söyle, yoksa kız ölür."

Ajan başını sallamadan önce yeleğindeki telsizle konuştu. "Temizsiniz."

Sonunda Cora'nın gözleriyle karşılaştığımda, dehşetle doluydular. Ama yıkılmıyordu, gözlerinde bir damla yaş bile yoktu. Onunla o kadar gurur duyuyordum ki, gösterdiği güç gösterisi ona haksızlık ettiğim gerçeğini bir kez daha gözler önüne serdi. O haklıydı. Birlikte olma kararı sadece bana ait değildi. "İyi olacaksın, zencefilli şekerim."

"Biliyorum," dedi usulca, sesi sabitti ve yüz ifadesindeki inançla bana bakıyordu. Onu yüzüstü bırakmak gibi bir seçeneğim yoktu. Cora'ya olan ihtiyacıma sonunda boyun eğdiğime göre, onu kaybetmeye niyetim yoktu.

"Güvenli bir yere vardığımızda bankayı arar ve onu nereden alacağınızı söyleriz."

"Eğer tırnağını bile kırarsa," diye hırladım, "hayatına son vermeden önce kanını akıtacağım."

Binadan çıkarken bakışlarım kızımı tutan ölü adamdan hiç ayrılmadı. Onu indirmek için bir fırsat kolladım ama Cora'nın zarar görmeyeceğinden emin olmadıkça riske girmeyecektim.

Ajan ve ben onları dışarıda takip ettik ve çantayı tutan adam sıradan beyaz bir minibüsün sürücü tarafına atladı. Diğer dikkatlice arkaya doğru manevra yaparak Cora'yı canlı kalkan olarak kullandı.

Polis arabaları aracın peşinden koştu, ancak on dakika sonra, soygunculara koruma sağlamak için orada bulundukları belli olan en az beş eş minibüs otoyola girdiğinde telsizle aracı kaybettiklerini bildirdiler.

İhbarda bulunduklarında sorumlu FBI ajanı tarafından sorgulanıyordum. Ellerimi yumruk yaptım ve yanımdaki arabaya bir çentik atmamak için ona kadar saydım.

"İşimiz bitti," dedim telefonumu çıkarıp duyulmayacağımı anladığım anda bir numarayı tuşlayarak uzaklaştım.

"Reed?" Cash bir kez çaldıktan sonra cevap verdi. "Yardımaına ihtiyacım var."

I Soyguncu beni bankadan dışarı sürüklediği süre boyunca gözlerimi Huntley'den ayırmamıştım. O benim can simidimdi, beyaz minibüsün kapısının çarparak kapandığı ana beni sakın tuttu. Yere itildiğimde ve minibüs hızla ilerlediğinde ciğerlerimdeki tüm hava boşalmış gibi hissettim ama bu sert düşüşümden kaynaklanmıyordu. Kaybettiğim Huntley'nin sabit bakışları beni en çok etkileyen şey oldu.

Ona olan hislerimden bahsetmek için bu kadar uzun süre beklediğim için pişmanlık duyuyordum. Eğer daha önce bir şeyler söyleseydim, dört ay önce göreve gönderilmeden önce onu zorlasaydım, belki de bir çift olarak birlikte zaman geçirebilirdik. O zaman Huntley'i tanıma şansım olurdu. Hoşlandığı şeyleri öğrenebilirdim. Randevulara çıkabilirdim. Öpüşürken dillerimiz birbirine dolanırken dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissederdim.

İki banka soyguncusu tarafından rehin alınmak -biri beni yalnız bıraktığında yapmak istediği şeylerden bahsederek beni çok korkuttu- o şeylerin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini merak etmeme neden oldu. Huntley'nin beni bulmak için elinden gelen her şeyi yapacağından şüphem yoktu ama bu gerçekleştiğinde aynı kişi olacağımdan emin değildim.

Huntley, silahını patronum Bay Jones'a doğrultmaya hazırlanan soyguncuyu vurduktan sonra birinin öldüğünü görmüştüm. Ve itiraf etmekten utanıyordum ki, bir parçam beni kalkan olarak kullanan kişinin onun yerine öldürdüğü kişi olmasını dilemişti çünkü o zaman özgür olacaktım. Ya da en azından o ürkütücü pislik şu anda benimle birlikte bu minibüsün arkasında olmazdı. Ortağı bizi kovalayan polis arabalarından kaçmakla meşgulken, o bizim konumumuzdan yararlanarak birkaç şey hissetmişti. Ama bunun bedelini

dizimle onu taşaklarından mıhladım ve birkaç dakika sonra hala kasıklarını avuçluyordum.

"Kızı emniyete al ve buraya gel," diye homurdandı öndeki iri adam. "Polisler tarafından fark edilmediğimizden emin olmak için gözünü dört açmanı istiyorum."

"Diğer minibüslerdeki numara işe yaramadı mı?" diye homurdandı beni tutan soyguncu, beni bağlamak için ipe uzanırken. Kollarımı arkamdan çekip bileklerimi kabaca birbirine bağladığında çığlık attım. "Hak ettiğini buldun, kaltak. Depoya gittiğimizde de sana karşı nazik olmayacağım. Jack'in orada kurduğu düzenek sayesinde polisler ve Steven'ı öldüren o ahmak seni asla bulamayacaklar ve ben de bu küçük numaranın bedelini sana ödetmek için dünya kadar zamanım olacak."

"Kapa o lanet çeneni yoksa hiçbir şey yapma şansın olmayacak. Seni öldürürüm ve cesedini bu minibüsün arkasında çürümeye bırakırım."

Bu ölümcül tehdit karşısında ürperdim ama huysuz herif ortağının her kelimesinde ciddi olduğunu anlamamış gibiydi. Ön yolcu koltuğuna tırmanırken, "Senin neyin var be adam?" diye sızlandı.

"İsim yok. Bankaya girmeden hemen önce sana bu kuralı hatırlatmıştım, hatırladın mı?" Jack hırlayarak sağa doğru keskin bir dönüş yaptı ve beni yan tarafıma yuvarladı. "Artık kız adımı biliyor, bu da polislerin kim olduğumu bulmasını kolaylaştıracak."

Ürkütücü soyguncu omzunun üzerinden bana bakarak, "Onu asla bulamazlarsa olmaz," dedi.

"Sen gerçekten de aptalın ." Jack içini çekti ve başını salladı. "Bankadaki adam tehdidinde ciddiydi. Eğer kız ölürse, ikimiz de yerin dibine girene kadar peşimizi bırakmayacak."

Diğer adam tekrar öne dönmeden önce gözlerini devirdi. "Sanki Liam Neeson'mış gibi davranıyorsun. Bu bir aksiyon filmi değil ve o herifin nereye gittiğimize dair hiçbir fikri yok."

"Adam açıkça askerdi, seni aptal. Tahmin etmem gerekirse, Özel Kuvvetler'den. Ve şimdi motive olmuş durumda. Bu onun için kişisel bir şey." Dikiz aynasından bana bakan Jack'in gözlerinde hiç duygu yoktu. "Çünkü onu biz aldık."

Boğazımdaki korku yumrusunu yutkunarak bastırırken, Huntley'nin şubeme gelmek için onca gün arasından bugünü seçmiş olmasına sessiz bir şükran duası ettim. Jack haklıydı, arçekime direnmek için elinden geleni yapıyor olsa da Huntley'nin her şeyi yapacağını biliyordum.

beni bulmak için aldı. Bana iyi olacağımı söylediğinde, muhteşem ela gözlerindeki vaadi görebilmem için oradaydı.

Huysuz adam kör olmalıydı çünkü Huntley'nin ne kadar kararlı olduğunu görememişti. "İyi olacağımıza eminim. Altı işi birlikte yaptık ve polisler ne kimliğimizi tespit edebildi ne de depoyu bulabildi. Onların kaynakları olmadan o adamın hiç şansı yok."

Karşı çıkmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Huntley hakkında pek bir şey bilmesem de, aynı anda bankada bulundukları zamanlarda birkaç kez konuştuğunu gördüğüm bir adam vardı. İkisi de donanmadaydı, üsse yakınlığımız nedeniyle müşterilerimizin çoğu gibi. Ama Huntley ve arkadaşının SEAL olduklarından oldukça emindim, özellikle de özel savaş gruplarından birinin üssü olan burada konuşlandıkları için. Huntley'e SEAL olup olmadığını soracak cesareti kendimde hiç bulamamıştım ama haklı olduğumu umuyordum çünkü şu anda beni kurtaracak bir kahramana gerçekten ihtiyacım vardı.

"Polis sadece bir yere gidebilir. Uymaları gereken kurallar var. Onun değil. Hareket etme ve silahını kullanma şekli bana bilmem gereken her şeyi anlattı. O, kızı geri alana kadar hiçbir şeyden vazgeçmeyecek taş gibi bir katil."

Normalde, soygun ekibinin başında olduğunu düşündüğüm bir adamla aynı fikirde olmak istemezdim ama Jack'in Huntley'den benim kadar emin görünmesi beni rahatlatmıştı. Ellerim arkadan bağlıyken ve silahları biliyorken bu ikisine karşı tek başıma pek şansım yoktu. Elimdeki tek şey Huntley'nin onları uyarmış olmasıydı. Oturur pozisyona geçerek bana verdiği silahı elimden geldiğince kullandım. "Endişelenmekte haklısınız. Huntley orada söylediklerinde ciddiydi. Yapabileceğin en iyi şey beni şimdi bırakmak ve o yetişmeden önce aramıza biraz mesafe koymak. Ben yaralanmadığım sürece senin peşinden gelmeyecektir. Bundan emin olacağım."

Jack dikiz aynasına tekrar bakarken bakışları düşünceli bir hal aldı ama ortağı ikna olmamıştı. "Hadi ama dostum. O bizim tek kozumuz. Onu şimdi bırakamayız."

"Karar vermesi için ona gerçekten güvenecek misin?" Kaşlarımı kaldırdım ve başımı salladım. "Yakalanırsanız beni pazarlık kozu olarak kullanmak gibi bir kaygısı yok. Beni yanında tutmak istiyor çünkü beni ellemeye çalıştığında taşaklarına diz çöktürdüğüm için sinirlenen bir sapık."

"Lanet olsun, dostum." Jack ürkütücü adama ters ters baktı. "Ölmek mi istiyorsun? Çünkü adamın, kıza cinsel saldırıda bulunmanı, onun tırnak kırmasından çok daha fazla ciddiye alacağından eminim."

"Ona dokunmadım bile," diye mızızlandı ortağı, pencereden dışarı bakarken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ve ben hâlâ o adamın tehditlerinden çok fazla şey çıkardığını söylüyorum."

Jack tabancasını çıkarıp kalçasına dayadığında nefesimi zor tuttum. Diğer adam fark etmemişti ve güvenliğim için daha büyük bir tehdit olan o iken onu uyaracak değildim. "Yanıyorsun. O adam yüzünden şimdiden iki adam kaybettik."

"Larry'ye ne olduğunu bilmiyoruz."

Jack'in parmağı tetiğin üzerine kaydı ve tüm vücudum korkuyla gerildi. "Adamı lobideydi ve silahında lanet bir susturucu vardı. Larry'ye ne olduğunu sanıyorsun? O da Steven gibi öldü." Silahı kaldırdı ve diğer adamın kafasına bir kurşun sıktı. "Ve şimdi senin gibi. Siktiğimin salağı."

Başka bir beyin ve kan sıçramasını görünce görüşüm grileşti. Küçük bir acı iniltisi çıkardım ve Jack'in dikkati bana döndü. "Ona yaptığım uyarının aynısını sana da yapacağım. Kapa şu lanet çeneni yoksa adamınla şansımı dener, seni öldürür ve cesedini bu minibüsün arkasında çürümeye bırakırım."

Ölü ortağından çok daha zekiydim, bu yüzden başımı salladım ve başka bir şey söylemedim.

Cash on beş dakika sonra benimle evimde buluştu. İstihbarat ekibimizde yer alan Stirling ve uzmanlık alanı

Gizlice Giriş ve Teknik Gözetleme Operasyonları. Cash ve ben Keskin Nişancı ve İleri Hava Operasyonları konusunda uzmanlık eğitimi almıştık. Atlama ustası ya da paraşütçü olmak Cora'yı bulmamıza yardımcı olmazdı.

Dördümüz üssümüze en yakın yerde yaşıyorduk ve görevden yeni döndüğümüz için minnettardım çünkü bu onların evde olduğu anlamına geliyordu.

Hepsi araçlarından inerken, "Burada olmaz," diye homurdandım.

"Bankadaki kız, değil mi?" Cash içeri girdiğimizde sordu.

Ona karanlık bir bakış fırlattım ve o da teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Ona yardım etmeyelim demiyorum. Sadece soruyorum."

Çabucak soygunda olanları anlattım. Cora'nın rehin alınmış masum bir kadın olması dışında, ona neden yardım etmek istediğim konusuna girmedim. Yine de bunu o kadar iyi saklayamamış çünkü gözlerindeki farkındalığı gördüm.

Döndüm ve onların da beni takip edeceğini varsayarak koridordan ofisime doğru yürüdüm. Bilgisayar konusunda Deacon kadar teknik beceriye sahip değildim ama beceriksiz de değildim, bu yüzden kurulumum çok karmaşıktı.

Deacon oturdu ve klavyeye dokunmaya başladı. Birkaç dakika içinde banka kameralarının görüntülerini buldu. Sonra bana rotaları sordu ve nihayet minibüsleri tespit etmeden önce birkaç farklı sokak ve otoyol kamerasını deneyerek spekülasyon yaptık.

Deacon araçların izlediği yolları takip ederken, geri kalanımız banka görüntülerini analiz ettik.

"Onlar antrenmanlı bir takım," diye mırıldandı Stirling. "Ama başlangıçta, hepsi bir aradayken vücut dillerine bir bak. Bu adam açıkça yetkili" -kasa dairesindeki adamı tanıyarak başımı salladım- "ama diğer üçü ona saygı duymuyor. Ve kesinlikle birbirlerine güvenmiyorlar."

"Kahretsin, Huntley," dedi Cash, film iki cinayetimi gösterdiğinde. "Güzel atışlar." Benim gibi eğitilmiş biri için kolay atışlardı ama yine de kurşun yaralarının mükemmel yerleşimini takdir edebilirdik.

"Neden kızı tutan adama saldırmadın?" Stirling şaşkınlıkla kaşlarını indirerek sordu.

Cash gözlerini devirerek, "Ona çarpma riskini almak istemedi, salak," dedi.

"En son ne zaman bir hedefi ıskaladın?" Stirling'in ses tonu öfkeliydi.

"Fark etmez," diye mırıldandım. "Bunun serimi bozacak bir şey olması riskini göze alamazdım."

"Bir şey buldum." Hepimiz Deacon'ın etrafında toplanarak önündeki iki ekrana baktık. "Minibüslerin hiçbirinin plakası yok. Ama hepsinin birbirine benzemesi imkânsız."

İki resmi dondurdu ve ilk minibüsü işaret etti. "Bu bankanın otoparkından çıkan minibüs." İkinci bir ekranı işaret etti. "Diğerlerine kıyasla baktığımızda ince farklar var. Bunun aynaları farklı bir açıyla bükülmüş." Bir tuşa bastı ve ekran başka bir minibüsün görüntüsüne geçti, böylece faillerimizle yan yanaydı. "Bunun sağ arka lastiği yepyeni."

Haklıydı. Trafik kamerasından bile tekerleğin durumu belliydi. Daha temizdi, özellikle de dişler, ama oluklardaki az miktardan, üzerlerinde hiç aşınma olmadığı belliydi.

Deacon diğer minibüslerdeki farklılıkları buldu ve sonra hepsinin otoyoldaki görüntülerine geri döndük. Cora'yı taşıyan minibüsü belirledikten sonra, aracı bir sonraki kasabanın kenarındaki bir depoya kadar takip ettik. Minibüs bir garaj kapısından geçerek gözden kayboldu ve o andan bugüne kadar geçen sürede hiçbir şey ortaya çıkmadı.

Ayağa kalktım ve bir süre ekrana baktım, sonra da "Hadi başlayalım" diye bağırdım.

Taktik eşyalarımı sakladığım garajıma doğru yol aldık. Hepsi sivil sınıf ekipmanlardı ama işimizi görürlerdi. Hazırlandıktan sonra SUV'uma bindik ve depoya doğru yola koyulduk.

Uzun bir yol değildi ama ne kadar çabuk varırsak büyük bir fark yaratabileceğimizi biliyordum. Görevler sırasında genellikle sakin ve soğukkanlı olurdum ama bu kez söz konusu olan kızımdı ve ben de gergin ve keyifsizdim.

Ya zamanında varamazsam? Ya ona zarar verdiyse ya da gittilerse? Ayaklarımı sürüyerek geldiğim için kendimi tekmeliyordum. Vücudunu hiç hissetmediğim, tatlı dudaklarını hiç tatmadığım için. *Eğer* onu kurtarırsak, bir pislik gibi davranmayı bırakıp erkek gibi davranacağıma yemin ettim. Kadınıma sahip çıkacaktım.

Stirling ileri sürüş eğitimi almıştı, bu yüzden direksiyon başına geçme konusunda ona güveniyordum. Otuz dakikalık yolculuğu on beşe indirmeyi başarmıştı ama yine de her dakika canımı sıkıyordu.

Stirling arabayı bir arka yola, yoldan geçenler tarafından daha az fark edilsin diye ağaçların altına park ederken telefonum çaldı. Görmezden gelecektim ama ekrandaki isim gözüme çarptı. *Gölge*. Kahretsin.

Bu, eski takım arkadaşım Merrick'e karanlığa gömüldükten sonra verdiğim aptalca isimdi. Birkaç yıl önce, ekibimizin bir üyesi tarafından ihanete uğramıştık ve bu neredeyse birçoğumuzun kariyerine ve hayatına mal oluyordu. Merrick haydutluk yapan ve haini ortadan kaldıran kişiydi. O zamandan beri bir şirkete ıslak iş uzmanı olarak katıldı. Benim seçtiğim yol bu değildi ama o hala benim arkadaşımdı ve ona borçluydum.

"Bu bekleyebilir mi?" Selamlama yerine havladım.

"Sanırım o depoya silahlarla girmeden önce söyleyeceklerimi duymak isteyeceksin," diye söylendi.

Ne oluyor lan?

"Bu 'sen bana yardım et, ben de sana yardım edeyim' türünden bir telefon ." "Ayrıntılar," diye sabırsızlıkla sordum.

"Peşinde olduğunuz adam, Jack Carlson, benim hedeflerimden biri. Beklenmedik bir durumla karşı karşıyayım."

Arka planda boğuk bir ses duydum ve onlara bir şey söylemek için ahizeyi kapattı. Ama sözleri hâlâ duyuluyordu. "Kendine bir şaplak daha hak edeceksin, Audrey. Şimdi uslu bir kız ol ve uslu dur."

Kaşlarım havaya kalktı ama Merrick'in kendini nasıl bir pisliğin içine soktuğunu anlamaya vaktim yoktu. Tekrar konuştuğunda

susturulmadan. "Sana deponun planlarını göndereceğim. Onu benim için çıkarırsan sana borçlu kalırım."

"Hayır," diye karşı . "Bana asla borçlu olmayacaksın kardeşim."

Merrick bir an sessiz kaldı. "O zaman ödeşmiş oluruz."

"Anlaştık."

"Planlar otuz saniye içinde elinizde olacak. İşverenim için yapıldığına dair kanıt gönderin. Sadece herkesi bu lanet resmin dışında tut ki kimse işi yapanın ben olmadığını anlamasın."

"Tamamdır," diye kabul ettim. Artık Donanma'da olmamasına rağmen, "Hooyah" diye mırıldandım, çünkü bu hala paylaştığımız bağı temsil ediyordu.

Cümleyi tekrarladı, sonra telefonum gelen güvenli bir e-posta ile ping attığında telefonu kapattık.

Çocukların hepsi sessizdi ve Deacon tek kaşını kaldırmış beni izliyordu.

"Merrick'in bir iyiliğe ihtiyacı var. Planları o

gönderdi." Duymaları gereken tek şey buydu.

Depoyu havadan inceledik ve planları gözden geçirdikten sonra garaj kapısı dışında iki giriş bulduk. Bazı pencereler de vardı ama çatıya yakın yüksek bir yerdeydiler ve bunlardan birinden atlayacak kadar aptal olan biri hiçbir yere kaçamazdı. Kamyoneti boşalttık ve gizlice binaya yaklaşmadan önce tepeden tırnağa silahlandık.

İki parmağımla ön tarafı işaret ettim. Cash ve Stirling başlarıyla onaylayıp o tarafa giderken Deacon ve ben arkaya doğru yürüdük. Kapı ağır çelikti, doğru ekipman olmadan zorla geçebileceğimiz bir şey değildi. Gürültülü bir giriş zaten soyguncuları sadece uyarırdı.

Deacon duvara monte edilmiş tuş takımını inceledikten sonra gözlerini devirdi. Otuz saniyeden kısa bir süre içinde alarmı atlatmış ve kapının kilidini açmıştı.

Tamirci bir adama bir şişe viski borçluydum çünkü kapı sessizce açıldı. Sürünerek içeri girdik ve kendimizi geniş, açık bir alanda bulduk ama tek ışık yüksek pencerelerden geliyordu. Her yere gölge düşürüyordu ama mekân boş gibiydi.

Cora'nın burada olmama ihtimalini düşününce midem bulandı. Deacon odayı geçmeye başladığında beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Altısında kaldım ve sırtını korudum. Diğer tarafa geçtiğimizde, diğer kapının kilidini açtı ve Cash ile Stirling'in binaya girmesine izin verdi.

Cash'in gözleri etrafı taradı, sonra tüfeğini sola doğrulttu ve ben de onaylamak için çenemi kaldırdım. Stirling ve Deacon da aynı hareketi yinelediler ama iki farklı yöne doğru. Ayrıldık ve sessizce odayı araştırdık. Neredeyse kaçıyordum ama bir köşeye ulaştığımda metal duvarda bir çatlak gördüm ve bunun derme çatma bir kapı olduğunu fark ettim. Eğilip gözlerimi kapattım ve herhangi bir ses olup olmadığını dinledim. O kadar yumuşaktı ki neredeyse kaçıyordum. Beton zeminde ayakkabıların sürtünmesi. Seslerin azalmasından, sonra tekrar azalmadan önce daha da yükselmesinden kişinin volta attığını tahmin ettim. Gölgeden çıktım ve çocuklara acele etmeleri için el salladım.

El işaretleriyle beni korumalarını ve içeri gireceğimi söyledim. Cash, Stirling ve ben silahlarımızı kapıya doğrulturken Deacon bir elini kapı koluna doladı ve üç parmağını havaya kaldırdı. Son parmağını indirdiğinde kapıyı çekerek açtı ve ben hızla içeri daldım, diğerleri de onu yakından takip etti. Yağlı siyah saçları ve çok fazla yumruk yumruğa kavga ettiği belli olan bir yüzü olan bir adam şok içinde dönüp duruyordu. *Tuğla ev*. Gözlerimi ona diktim ve Cora dikkatimi dağıtmadan önce bu pislige odaklanmam gerektiğini bildiğimden etrafıma bakmadım.

Silahımın namlusunu onun silahını göstermek için kullanarak, "Bırak onu," dedim. Önce itiraz edecek gibi göründü ama kısa sürede silahsız ve teçhizatsız olduğunu anladı. Silahı elinden düştü ve bir çınlamayla yere çarptı.

"Ortağın nerede?" Cash soğukkanlılıkla sordu.

"Öldü." İfadesi boştu, gözlerinde duygu yoktu, belli ki yaptıklarından bir an bile pişmanlık duymamıştı.

Küçük bir inilti kulaklarıma ulaştı ve ona doğru döndüğümde Cora'nın bir köşeye kıvrılmış, ayak bilekleri, bilekleri ve ağzı koli bandıyla bantlanmış olduğunu gördüm. Ona doğru bir adım attım ve gözleri korkuyla sağ omzuma kaydı. Arkamı döndüm, silahımı kaldırdım ve tuğla eve iki kurşun sıktım.

Bir el omzuma indi ve neredeyse Stirling'in kafasını koparıyordum. "Sakin ol dostum. Bir tarama yapacağız ve her şeyin olduğundan emin olacağız." Başımı salladım, bunun yapılması gerektiğini biliyordum ama Cora'yı bir saniyeliğine bile terk etmekten nefret ediyordum. Kapıya doğru bir hamle yaptım ama beni durdurdu. "Kızına iyi bak."

W Jack beni köşeye sıkıştırdığında, Huntley'nin beni kurtarma şansı bulamayacağından endişelenmeye başlamıştım. Daha önce hiç düşmemi engellemek için. Bileklerimin etrafına o kadar çok koli bandı sarmıştı ki altındaki ip görünmüyordu ve bunu ayak bileklerimin etrafında dolaştırıp ağzıma bir şerit yapıştırarak takip etti. Ve ne kadar güç kullandığına da dikkat etmemişti.

-Bağırdığımda bana bir bakış bile atmadı. Beni görmezden geldi, bir ileri bir geri volta atarken bir yandan da planının ne kadar yanlış gittiğine dair mırıldanıyordu. Şimdi ölmüş olan ortağını Huntley'nin tehdidi konusunda uyardıktan sonra, benim zarar görmem konusunda pek endişeli görünmüyordu ve bunun güvenliğim için iyiye işaret olmadığını anladım.

Huntley birkaç adamla birlikte ortaya çıktığında bu depodan canlı çıkabileceğimden şüphe etmeye başlamıştım. Ve sonra bana bakmak için döndüğünde Jack'in onu öldüreceğinden korktum, ama sonunda her şey yoluna girdi. Beni öldürmekten büyük mutluluk duyacak olan iri yarı adam için endişelenmeme gerek kalmadı çünkü onun yerine ölen Jack oldu.

Huntley bana doğru ilerlerken yanaklarımdan rahatlama gözyaşları süzülüyordu. Dizlerinin üzerine çöktükten sonra tüfeğini sol tarafındaki yere koydu ve ağzımdaki koli bandını dikkatlice çıkardı. "Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi tahmin bile edemezsin." diye soluğumu tuttuğumda, hâlâ saç tellerimi yapışkandan çekiştiriyordu -çünkü Jack işi abartıp başımın etrafını tamamen sarmıştı.

"Muhtemelen seni nispeten zarar görmemiş olarak bulduğum için benim kadar mutludur." Saçlarımın geri kalanını banttan kurtardı ve alnını alnıma bastırmak için başımı geriye yatırdı. "Birkaç dakika bile geç kalmış olsaydım, o piç kendini kaybedebilir ve-"

Söyleyeceği şeyi durdurmak için ağızlarımız arasındaki boşluğu kapattım. Bunun sadece dudaklarımızın hızlı bir fırçası olmasını istemiştım ama Huntley kontrolü ele aldı ve öpücüğü derinleştirdi. Dili benimkine karışmak için içeri girmek istedi, nerede olduğumuzu unutana kadar nefesimi çaldı. Ama ellerimi omuzlarını kavramak için kaldırmaya çalıştığımda, hala bağlı ve bantlı oldukları için biraz hoşnutsuz bir inilti çıkardım. "Kahretsin, üzgünüm, zencefilli şeker. Aklımı kaçırmama neden olacak eşsiz bir yeteneğin var."

O bileklerimi ve ayak bileklerimi çözmeye çalışırken ben deli gibi sırtıyordum. Eğer biri beni görseydi, rehin alınmanın ve üç adamın ölümünü görmenin gerçeklikle bağımı koparıp koparmadığını merak ederdi muhtemelen ama Huntley üzerinde ne kadar etkili olduğumu fark edince gülümsemeden edemedim. Sonunda tüm bantlardan kurtulduğumda derin bir oh çektim. "Beni kurtardığınız için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, zencefilli şeker." Ayağa kalktı ve bacaklarım biraz titrediği için ayağa kalkmama yardım etti. "Her zaman senin için geleceğim çünkü sen benimsin. Kimse seni benden alamayacak."

Soygunun benden uzak durmaya çalışmasının sebepleri hakkındaki fikrini nasıl değiştirmiş olabileceğini anlasam , bana çıkamayacağımızı söylerken bu kadar hızlı hareket edip bana "benim" demesi beni endişelendirmişti. "Bu sadece adrenalinden kaynaklanmıyor, değil mi?"

"Yakınından bile geçemez." Başını sallarken dudakları alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. "Etrafımda mermilerin uçtuğu savaş durumlarında bulundum ve bir kez bile her şey sona erdiğinde bir kadını kendime aitmiş gibi sahiplenme ihtiyacı hissetmedim. Sadece sen, Cora. Bana daha önce hiç yaşamadığım şeyler hissettiriyorsun."

Ona sulu bir sırıtış fırlattım, sonunda bana açılmasından en iyi şekilde etkilenmişim. "Benim için de aynı şey geçerli."

"Kafamı kıcımdan çıkarmam için neredeyse seni kaybetmem gerektiği için üzgünüm." Beni göğsüne doğru çekti ve yüzünü omzumun kıvrımlarına gömdü. "Görevdeyken nelerin ters gidebileceği ve bunun sana ne yapacağı konusunda o kadar endişeliydim ki, tehlikenin eve de yakın olabileceği gerçeğini düşünmeyi bırakmadım. Sana bir şey olması fikriyle mücadele eden ben olabilirdim. Tek pişmanlığımı fark ettiğimde

Bugün, seni daha önce benim yapmadığım için kaybettiğimiz zaman, benim için her şeyi bir perspektife oturttu."

İçten itirafı, fikrini değiştirme hızıyla ilgili şüphelerimi sildi. "Bu depodan sağ çıkıp çıkamayacağımdan emin olmadığım zamanlarda ben de benzer düşünceler içindeydim."

"Siktir," diye inledi bana daha sıkı sarılırken.

"Ahem." Huntley o kadar hızlı hareket etti ki görüş alanım tamamen kapandı ve beynim polisin geldiğini algılayamadan tüfeğini tekrar eline aldı. Soygun, rehine olarak geçirdiğim zaman, Jack'in ortağını öldürmesi ve Jack'in ölümü hakkındaki tüm sorularını yanıtlamak saatler sürdü - ve hepimizi ayrı tutmak istedikleri için beş ekip arabasının arkasında karakola bir yolculuk yaptık. Beni Huntley'den çok daha önce bırakmaya hazırdılar ama ben onsuz gitmeyi reddettim. En başta sorgulanmasının sebebi benken olmazdı. Polisler onu tutuklamaya karar verseyse, orada olmak istedim. Neyse ki iş o noktaya gelmemiştii çünkü savcı da dedektiflerle aynı fikirdeydi çünkü ifademden Jack'in saldırmaya hazırlandığı anlaşılıyordu.

Karakoldan çıktığımızda Huntley'nin cipi ön kaldırıma park . Beni kurtarmak için onunla birlikte gelen adamlar aracın yan tarafına yaslanmışlardı ve arkalarında büyük siyah bir kamyonet, direksiyonunda tanımadığım bir adamla birlikte rölantide çalışıyordu. Huntley beni cipinin yanındaki gruba doğru götürmeden önce selamlamak için çenesini ona doğru kaldırdı. Beni yanına yatırmadan önce her birinin elini sıktı. "Tanışma fırsatı bulamadan işler sarpa sardı. Cora, bunlar benim birkaç arkadaşım, Cash, Stirling ve Deacon."

"Hepinizle tanıştığımıza memnun oldum." Elimi kalbimin üzerine bastırmadan önce adamlara sulu bir gülümseme gönderdim. "Bu gece benim için yaptıklarınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Stirling bana göz kırptı ve arkadaşısı, "Teşekküre gerek yok," derken Huntley'nin göğsünden bir hırıltı yükseldi.

Cash kollarını göğsünde kavuştururken dudaklarının kenarları kıvrıldı ama Deacon sırttı. "İnan bana, Huntley'nin sana ne kadar düşkün olduğunu görmek yeterli bir karşılıktan daha fazlası."

Huntley omuzlarıyla arkadaşlarının geçerken beni de peşinden sürükledi. "Ve bu nota göre, buradan gidiyoruz."

Gülüşmelerinden çocukların çıkışımızdan rahatsız olmadıkları belliydi, bu yüzden bir şey söylemek için uzaklaşana kadar bekledim. "Arkadaşlarını böyle aceleye getirmene gerek yoktu. Onlar da benim için hayatlarını tehlikeye attılar."

"Onları daha sonra tanımak için bolca vaktin olacak." Kalçamı sıkmak için uzandı. "Şu anda seninle baş başa kalmaya ihtiyacım var."

Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve koltuğumda geriye yaslandım. "Yalnız geçireceğimiz zamana düş ve yemek de dahil olduğu sürece bana uyar."

"Anlaştık," diye hemen kabul etti.

On dakikadan az bir süre sonra Huntley SUV'u üsse yaklaşık bir mil uzaklıktaki bir mahallede bulunan küçük bir evin garajına çekti. Bizi içeri sokmak ve beni yatak odasından banyoya götürmek için hiç zaman kaybetmedi. "Sen duş alırken ben yemek yapacağım."

Beynim ağzıma yetişmeye fırsat bulamadan, "Benimle bir tane almak istemez misin?" diye sordum.

"Söyleyebileceğimden çok daha fazlası." Elleri o kadar sıkıydı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. "Ama burada doğru olanı yapmaya çalışıyorum, zencefilli şekerim. Bugün çok korkunç bir şey yaşadın ve şu anda yaşadığın adrenalin yüksekliğinden faydalanmak istemiyorum. Yemeğe ihtiyacın var ve ben mutfağa gidiyorum çünkü burada seninle bir dakika bile kalabileceğim konusunda kendime güvenmiyorum."

"Sana yemekten daha çok ihtiyacım var."

Yumuşak itirafım Huntley'nin kontrolünü kırdı. Aramızdaki mesafeyi kapattı, dudaklarımı yakalamak için başını eğerken elleriyle yanaklarımı kavradı. O ağzımı yutarken, sertleşmiş aleti karnıma bastırdı, ben denge için omuzlarını kavrarken dillerimiz birbirine karıştı. Geri çekilmeye başladığında, öpücüğün bitmesine hazır değildim ve protesto için inledim. "Merak etme, zencefilli şekerim. Buna şimdi son vermemin hiçbir yolu yok. Beni mi istiyorsun? Beni yakaladın."

Duşu açıp kirli kıyafetlerimi çıkarmama yardım etmeye başladığında omurgamda bir zafer heyecanı yükseldi. Sadece ve külotum , hızla boxer külotuna kadar soyundu. Sonra suyun sıcaklığını kontrol ettikten sonra sütyenimin kopçasını açtı ve askılarını kollarımdan aşağıya doğru çekti. Göğüslerimi avuçlayıp dudaklarını sert tepelerin üzerinde gezdirirken gözleri ateşle doluydu. "Çok güzelsin amına koyayım."

"Sen hiç fena değilsin." Ellerimi göğsünde gezdirdim.

"Sana fena olmadığını göstereceğim," diye homurdandı, dizlerinin üzerine çöküp ellerini kalçalarımın sararken külotumu bacaklarımdan aşağı çekti. Bu

Beni sabit tutması iyi bir şeydi çünkü dilini amımın dudaklarında aşağıdan yukarıya doğru gezdirdiğinde dizlerimin bağı çözüldü. Onun yardımı olmasaydı, beni yiyip bitirirken, klitorisime özel ilgi gösterdiğinde beni çılgına çevirirken yerde eriyebilirdim. "Ver onu bana, zencefilli şeker. Dilime gel."

Hırıltılı komutu ve dudaklarının hassas tomurcuğumdaki çekişinin birleşimi beni uçurumun kenarına gönderdi. Orgazmım boyunca beni yaladı, titremelerim yatışana kadar beni duşa taşımak için bekledi. Kendini yıkamadan önce beni tepeden tırnağa temizlerken şehvetli bir sisin içinde kaldım. O musluğa uzanıncaya kadar kendime geledim. Parmaklarımı koluna dolayarak, "Peki ya sen?" diye sordum.

"Aletimi tatlı amına sokana kadar boşalmayacağım." Suyu kapattı ve bir havlu almak için duş kapısını açtı. Beni kuruladıktan sonra ekledi, "Ve seni ilk kez aldığımda yatağıma yayılmanı istiyorum."

Beni almasına hazır olmanın ötesinde, havluyu kaptım. "O zaman acele et de bunu gerçekleştiririm."

Beni omzuna alıp yatak odasına girmeden önce ancak kurulandı. Beni yatağa fırlattıktan sonra, kaslı vücudu her santimini kaplayacak şekilde şiltenin üzerine yatırdı. Kalçalarım onun kalçalarını kavrarken, aletin ucu giriş yerimle aynı hizadaydı. Islaklığımı hissettiğinde -ki bunun duşla hiçbir ilgisi yoktu- boğazından alçak bir ihtiyaç gümbürtüsü yükseldi. "Boşa harcanan onca zamandan sonra, sonunda seni ait olduğun yere getirdim. Kendini hazırla, zencefilli şeker. Çünkü seni o kadar sert becereceğim ki yarın beni hissedebileceksin."

"Bunu daha önce hiç yapmadım ama bana harika geliyor." Onu içimde hissetmek için çaresizce kalçalarımı oynattım.

"Bana bakire olduğumu mu söylüyorsun Cora?" diye hırlarken gözleri benimkileri yakıyordu. O kirazı benim için mi sakladın?"

"Evet," diye fısıldadım.

"O zaman sert sikişmeyi yarına saklayalım." Yavaşça öne doğru eğildi ve tırnaklarım omuzlarına battı. "Sakin ol, zencefilli şeker. Seni tuttum."

Onu teşvik etmek için dizlerimi daha yukarı kaldırdım ve o da biraz daha içeri kayd. "İstediyini biliyorum. Bunu benim için iyi yapacağına güveniyorum, Huntley."

"İyiden çok daha iyisini yapacağım," diye yemin etti bir kolunu kaldırıp diğer elini bedenlerimizin arasına sokarken. Başparmağı klitorisimin etrafında dolaştı, ben tekrar sınıra yaklaşıp kadar ve kalçalarını güçlü bir hamleyle ileri doğru itmeden hemen önce sert çıkıntıyı parmağıyla başparmağı arasında sıkıştırdı. Yoğun zevk ve acının karışımı duyularımı alt üst etti. Göz kapaklarımın ardında havai fişekler patladı ve ben onun adını haykırırken o tamamen hareketsiz kaldı. "İyi misin?" diye sormak için orgazmımın geçmesini bekledi.

"Uh-huh." Kalçalarımı belli belirsiz oynattığımda cevabım bir iniltiye dönüştü ve içimde bir zevk kıvılcımı çaktı.

"O zaman sana muhteşem bir şey gösterme vakti geldi." Sözünü tuttu ve beni tekrar ayağa kaldırmadan önce bir orgazm daha yaşattı. Homurdanırken hızı sabitti, "Bana bir tane daha ver bebeğim. Seni tekrar sikimin etrafında hissetmek istiyorum."

Onun hırıltılı isteği beni uçurumun kenarına itti. Üç güçlü itişten sonra, kendini derinlere dikti ve beni sıcak boşalmasının peş peşe fişkırmasıyla doldurdu. Dağınık ve açtım ama bana yaşattığı akıl almaz orgazmlardan sonra gözlerimi bir dakika daha açık tutamadım. Bugün yaşadığım çileden sonra bile, daha önce hiç olmadığım kadar güvende hissederek uykuya daldım. Ve tüm bunları beni hiç bırakmayacakmış gibi tutan seksi denizciye borçluydum.

I Sıcak, yumuşak bir bedenin bana yaslanmasıyla uyandım ve önceki gece zihnimi doldurdu. Cora harikaydı ve onu sahiplenmek için bu kadar beklediğim için kendime kızarken, bir yanım hâlâ hayatımı nasıl idare edeceği konusunda endişeliydi. Eğer asker eşi olmanın çok zor olduğuna karar verirse onu nasıl dair hiçbir fikrim yoktu.

Sadece bir geceden sonra, eve gelip onsuz bir yatakta uyumayı hayal bile edemiyordum. SEAL'ler bizim işimizde pek çok şeyle karşılaştı ve Cora'nın benim kayam, can simidim olduğundan hiç şüphem yoktu. *Aşkımdı.*

Kızım kollarımda kıpırdandı ve göz kapaklarını yavaşça kaldırarak sevimli, uykulu gözlerle bana baktı. Onu bu kadar uzun süredir tanıyor olmama rağmen, bir yeşil ve bir mavi gözünün güzelliği beni çok etkilemişti. Tıpkı Cora gibi eşsizlerdi.

Yüzümü boynuna gömüp derin bir nefes almadan önce, "Günaydın, zencefilli şeker," diye mırıldandım. Kahretsin, nefis kokuyordu. Kollarımdan birini yastık olarak kullanıyordu ve ben de boğazının hassas derisine minik öpücükler kondururken diğerini göğüslerinin hemen altında durması için yukarı kaydurdım. Titredi ve ben de onu ne kadar etkilediğimi görerek sııttım.

"Günaydın," diye yanıtladı utangaç, nefes nefese bir ses tonuyla.

Başımı tekrar yukarı kaldırdım ve yüzüne baktım. "Dün gece inanılmazdı."

Yanaklarında güzel bir kızarıklık belirdi ve gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Güldüm ve onu usulca öptüm. Çabucak ısındı ve vücudunu kendi vücudumla kaplamadan önce onu sırt üstü döndürdüm. Tenimiz dokunduğumuz her yerde cızırdıyor, doğrudan sikime arzu kıvılcımları gönderiyordu. Kasıklarım yuvalandı

sert ereksiyonumu amının sıcaklığına bastırarak onunkine soktum. Sırılsıklam olmuştu ve ona daha fazla yerleşmek için yer değiştirirken kıvrımlarının arasına doğru kaydım. İnledi ve bu ses aletimin daha da şişmesine neden oldu.

Küçük bir hareketle daracık amına girebilirdim. Gerçi dün gece bakireydi ve onu incitmek istemiyordum. Ama çıkardığı muhtaç küçük sesler aklımı başımdan alıyordu. "Boşalmak mı istiyorsun, zencefilli şeker?" Islaklığını tekrar kaydırırken, her geçişte klitorisini ovaladığımdan emin olarak huysuzca sordum.

"Lütfen," diye inledi.

"Ne istersen." Hızımı artırırken sert tepelerinden birini ağzıma almak için başımı aşağı eğdim. Onun seksinin sıcaklığı ve sikimi kaplayan uyarılma beni de sınıra yaklaştırdı.

"Huntley," diye inledi başı yastığa çarparken. Bacakları kalçalarımı çevreledi ve sıg itişlerimi karşılamak için eğildi. "Daha fazla," yalvardı usulca.

Daha sert ovuşturdum ve dikkatimi diğer göğsüme verdim.

Sikimi klitorisinin üzerinde gezdirirken "Hayır," diye nefes nefese kaldı.

"İçime gir."

Meme ucunu bir patlamayla bıraktım ve pişmanlıkla başımı salladım. "Seni incitmek istemiyorum, zencefilli şekerim."

"Bu kadar boş olmak acı veriyor Huntley," diye inledi gözlerini kapatıp sırtını kamburlaştırırken. "Lütfen."

"Siktir," diye . Onun ricasına karşı koyamadım. "Aynen öyle," diye mırıldandı.

Kıkırdadım ve geri çekilmeden önce dudaklarına bir öpücük bıraktım. Bu sefer öne doğru kayarken, sikimin ucunun girişini öpmesine izin verdim. Nazik olmak istedim, böylece çok fazla acı çekmeyecekti.

"Yessss," diye inledi, elleri pazularımı demir gibi kavırıyordu.

Sadece bir santim içinde olmama rağmen, duvarları sıkılaştı ve aletime masaj yaptı, zevk tüm vücudumda roket gibi yükselirken tüm kanımı shaftıma çekti.

"Siktir!" Kontrolümü kaybedip ileri atıldığımda bağırdım ve kendimi kabzasına kadar gömdüm.

Cora çılgılık attı ve acı çekmesine neden olduğumdan endişelenerek yüzüne baktım, ama başı coşkuyla geriye atılmıştı ve sikimi bir mengene gibi sıkımişti. "Huntley! Durma! Kımılma!" diye bağırdı ve eğer bu kadar tahrik edici olmasaydı, ses tonundaki çelik ipliğe gülerdim.

"Evet, hanımefendi," diye homurdandım, neredeyse ucuna kadar geri çekilip tekrar içeri girmeden önce. "Kahretsin! Oh, bebeğim, evet! O küçük dar amcığı sık. Siktir! Siktir, evet."

Bu sefer geri çektiğimde, sıcaklığını terk etmeden birkaç santim önce durdum. Bacaklarını kavradım ve etrafımdan çektim. Sonra bacak bacak üstüne atarak kalçalarını sikimin etrafına kapattım ve daha da sıkı bir hale getirdim. "O bacakları kapalı tut, gingersnap," diye inledim. "Sikimi içinde tutmak için savaş."

Duvarları onunla aynı fikirdeymiş gibi kasıldı ve gözlerimin önünde siyah noktalar dans etti. Ellerini ellerimde yakaladım ve başının üzerine kaldırmadan önce parmaklarımızı birbirine geçirdim.

Bir kez daha hareket etmeye başladım. Söylendiği gibi, her çekmeye çalıştığımda benimle savaştı ve ikimizin de ağır nefes alması ve için birbirimizi karşılamamız çok uzun sürmedi. Sert ve hızlı bir şekilde girip çıkıyordum. "Oh, evet. İşte bu, Cora. Beni derinlere al. Oh, siktir! Siktir!"

Cora doruğa ulaştığında son bir kez haykırdı ve aının duvarlarındaki dalgalanmalar tetikledi. Aletimin ucu rahim ağzına çarparak gidebildiğim kadar içeri girdim ve uzun ve sert bir şekilde boşalırken onun adını haykırdım.

"Kahretsin, zencefilli şeker, eğer bu daha iyi olursa, beni öldürebilirsin." Ellerini bırakıp üzerine yığılırken nefes nefese kaldım. "Kahretsin! Muhtemelen seni eziyorum." Ağırılığımı kaldırmaya başladım ama o kollarını bana doladı ve tutundu.

"Henüz kıpırdama," diye yumuşakça rica etti. "Çok iyi hissediyorsun. Ve..."

Yavaşça çenesinden tuttum ve bana bakmaya zorladım. "Bana her zaman her şeyi anlatabilirsin, zencefilli şekerim. *Her zaman.*"

"Sadece... senin altında şekilde kozalanmak beni çok güvende hissettiriyor."

Sırıttım ve dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurduktan sonra şöyle dedim: "Merak etme, benim küçük tatlı zencefilim. Seni daha çok altımda tutmayı planlıyorum."

Cora kıkırdadı ve ben de onu tekrar öptüm çünkü ona doyamıyordum. Onu.

"Gel . Seni beslemem gerek." Sikim ondan kayarken inledim Onu kaldırıp yanıma döndüğümde sıkı sıkı tutuyordu.

Yanaklarında güzel bir kızarıklık belirdi ve gözleri kalın, ağır şaftıma kaydı. İçine o kadar sert girdiğim için henüz yeni yumuşamıştı ama aç bakışları altında canlandı. Sırt üstü düştüm ve kontrol için dua ettim. "Yemek, zencefilli şeker," dedim ona. "Gerçek yemek." Döndüm

başını salladı ve ona göz kırptı. "Eğer karnını doyurduktan sonra hâlâ bana açsan, istediğin kadar ziyafet çekebilirsin."

Cora güldü ve bu güzel ses göğsümün sıkışmasına ve nabzımın hızlanmasına neden oldu. O kadar güzeldi ki. Ve onu elimde tutmak için ne gerekiyorsa yapardım.

Yataktan kalktım ve dolabıma doğru yürüdüm. Bir tişört aldım ve bir çift boxer giymeden önce kız arkadaşıma fırlattım.

Gömleğim ona birkaç beden büyüktü ve dizlerinin hemen üstüne kadar sarkıyordu, bu da bana muhteşem bacaklarının mükemmel bir görüntüsünü veriyordu. Onu benim kıyafetlerimin içinde görmek, şu anda boxer'larımı çadırlayan duruma yardımcı olmak için hiçbir şey yapmadı. Ama kirazını kaybettikten hemen sonra bu kadar sert sürüldüğü için ağrıyormuş olmalıydı. Ve ikimizin de yemeğe ihtiyacı vardı. Bu yüzden sikime geri çekilmesini söyledim ve aşkıma elimi uzattım.

Cora bunu gülümseyerek kabul etti ve ben de onu yatak odasından çıkarıp alt kattaki mutfığa götürdüm. Kalçalarını kavradım ve onu tezgâhın üzerine oturttum, sonra da birkaç omlet yapmak için işe koyuldum.

"Birbirimiz hakkında o kadar da çok şey bilmiyoruz," dedi bir süre devam eden sessizliğin ardından.

"Ne bilmek istiyorsunuz?" "Ailen var mı?"

Yumurta karışımına doğranmış sebzeleri serpiştirirken başımı salladım. "Benim bir kız kardeşim var. Harlowe. Silver Saints MC'den bir motorcuyla evli ve birkaç çocukları var. Annem ve babam hayatta ama hayatımızın bir parçası değiller. Peki ya sen?"

"Kardeşim yok. Yıllarca uğraştıktan sonra ailem için bir sürpriz olmuşum, bu yüzden beni doğurduklarında biraz daha büyüklermiş. Emekli oldular ve Florida'da yaşıyorlar." "Onları görmek için bir yolculuğa çıkmamız gerekecek," dedim ona gülümseyerek. "Ben olsam bana böyle harika bir kadın getiren insanlarla tanışmak isterim."

Cora ıslıl ıslıl gülümsedi ve ben yemeği bitirirken hayatlarımız hakkında biraz daha sohbet ettik.

"Sana başka bir şey sorabilir miyim?"

"Sana karşı açık bir kitap gibiyim, zencefilli şekerim," diye cevap verdim otomatik olarak. Ama sonra bunun tam olarak doğru olmadığını fark ettim. Kahvaltı bitmişti, ben de bacaklarının arasına geçtim, ellerimi kalçalarına dayadım. "Olabildiğim . Bunu anlıyorsun, değil mi? Seninle paylaşamayacağım şeyler her zaman olacak, ama sadece işim söz konusu olduğunda." Başını salladı ve gözlerine bir şüphe bulutunun girmesini bekledim, ama onun yerine sadece şunu gördüm

Güneş ışığı. Dudaklarını çabucak öptüm, sonra onu tezgahdan indirdim ve tabaklarımızı ve çatal bıçak takımlarımızı almak için yürüdüm. "Yine de," diye ekledim aklıma bir düşünce geldiğinde. "Evlendiğimizde sana daha fazlasını anlatabileceğim."

I Onu yanlış duyduğumu düşünerek başımı salladım. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Seninle paylaşamayacağım gizli şeyler her zaman olacak ama eşim olduğunda bazı konularda sana daha açık olabileceğim." Küçük yuvarlak masaya yemeğimiz için her şeyi yerleştirirken bana seksi bir gülümseme fırlattı ve göz kırptı. "Ve sonrasında seni öldürmek zorunda bile kalmayacağım."

"Ha-ha, çok komiksin." Yanına yaklaştım ve omzumla ona vurdum. "Ama ciddi, sen donanmadasın. Bana söyleyemeyeceğin şeyler olacağını kesinlikle anlıyorum. Açıklamanı istediğim kısım bu değildi."

Önümdeki sandalyeyi çekti ve ben oturana kadar bekledi, "Yani evlilikten bahsedilmesi seni şaşırttı mı?" diye sordu.

Onun umursamaz ses tonu karşısında gözlerim büyüdü. "Evet. Tabii ki öyleydi."

"Tek pişmanlığımın seni daha önce benim yapmamak olduğunu söylediğimde ciddiydim." Düz yüzeyin neredeyse her santimini kaplayan omletin bulunduğu tabaklardan birini itti. "Yani kendini bana verdikten sonra etrafta dolanmayacağımdan emin olabilirsiniz."

Az önce ağzıma attığım yumurta lokması neredeyse boğazıma takılıyordu. Yuttuktan ve portakal suyundan bir yudum aldıktan sonra, "Dün gece seks yapmak hızlıydı, ama bu sabah sanki kesin bir sonuçmuş gibi evlilikten bahsetmek ultrasonik." diye hırıldadım.

"Oh, ne kadar yanılıyorsun, zencefilli şeker." Kahve fincanının kenarından bana sıırttı. "Birbirimizi bir yıldan fazladır tanıyoruz. Bu hızlı olmanın tam tersi. Aslında ben buna düpedüz salyangoz gibi derim."

Kaşlarımı kaldırdım ve çatalımı ona doğrulttum. "Düne kadar kısa bir sohbetten fazlasını yapmadığımız için söylediklerine abartı diyebilirim."

"Sakin bana bankaya yaptığım ziyaretler sırasında aramızda bir şeylerin oluşmadığını söylemeye kalkma." Masanın üzerinden uzanıp sol elimi kavradı ve başparmağını bileğimdeki nabız noktasının üzerinde gezdirdi. "Çünkü ikimiz de yalan söylediğini biliyoruz. Kafamı kıcımdan çıkarmam çok uzun sürmüş olabilir ama ilk günden beri hâlâ benimsin."

Kendinden bu kadar emin olduğu için Huntley'nin egosunu biraz söndürebilmeyi diledim ama söylediklerini inkâr edemezdim. Kendinden bu kadar emin olması onu daha da çekici kılıyordu ki bu çok şey ifade ediyordu. Tanıştığımızda onun gördüğüm en seksi erkek olduğunu düşünmüştüm ve o zamandan beri fikrim değişmemişti. Cevap vermemek için omletten bir ısırık daha alıp ağzıma attım ve onu hiç de kandırmadığımı belli eden bilmiş bakışlarını bana fırlatırken kıkırdamasına neden oldum.

Yemeğimiz bittikten sonra masayı toplamak için ayağa kalkmaya başladığımda, beni yerimde tutmak için elini omzuma bastırdı. "Sakin ol, zencefilli şeker. Ben hallederim."

"Nuh-uh." Ona bakmak için başımı arkaya yatırdım. "Sen yemek yaptın, ben de temizlik yaptım. Kural bu."

"Bu bir kural, ha?" Dudaklarını dudaklarıma değdirmek için öne doğru eğildi. "O zaman sanırım çok fazla tartışamam."

"Aynen öyle." Bardağımı aldım ve onu mutfığa kadar takip ettim, elindeki tabakları durulamaya başlayıp bulaşık makinesini açtığında hafifçe güldüm.

Bana baktı ve "Ne?" diye sordu.

"Tartışmamanın kurala uyacağın anlamına geldiğini düşünmüştüm." Omzumu koluna çarptım. "Ama hâlâ temizlik yapıyorsun, demek ki yanılmışım."

Tabakları bulaşık makinesinin alt rafına dizerken sırtıttı. "Eski alışkanlıklar zor ölüyor, sanırım."

Lavaboda çalkaladıktan sonra ona bir bardak uzattım ve gülümsedim. "Şanslısın ki, bulaşık yıkamak gibi günlük işleri birlikte yapmaktan gerçekten keyif alıyorum. Bu yüzden temizlik kuralını esnettiğin için sana fazla kızmayacağım."

Her şey bulaşık makinesine girdikten ve ellerimizi yıkadıktan sonra Huntley beni sırtım lavaboya gelecek şekilde kafese kapattı. Elleriyle

Tezgâhın kenarına tutunarak başını eğdi ve derin bir öpücükle ağzımı yakaladı. Dillerimiz birbirine dolanırken kollarımı boynuna doladım. Nefes nefese ve biraz da tahrik olmuş bir haldeyken, telefonu çaldığında ve geri çekildiğinde itiraz edercesine inledim. "Üzgünüm, zencefilli şekerim. Tuğamiral için belirlediğim ton bu, bu yüzden görmezden gelemem."

Öpüşmemiz bittiği için hayal kırıklığına uğramıştım ama işinden dolayı telefonunu görmezden gelemeyeceğini anlıyordum. Donanmaya bağlılık yemini etmişti ve ben buna saygı duyuyordum. Telefonu işaret ederek, "Özür dilemene gerek yok. Aramayı kabul et. Zaten telefonumu kontrol etmem gerekiyor."

"Teşekkürler." Telefonunu almak için masaya doğru ilerlemeden önce dudaklarını tekrar benimkilere değdirdi.

Üst kattaki yatak odasına çıkarken derin sesi dinledim. Dün gece fark etmemiştim ama çantam ve ceketim Huntley'in cipinin arka koltuğundaydı. Cash, Deacon ve Stirling polisler tarafından bizden çok daha çabuk serbest bırakılmışlardı. Dün gece karakolda mahsur kaldığımız sırada, çocuklar bizim için işleri yoluna koymakla meşguldü. Arkadaşlarından birine onları aldirmişlar, Huntley'nin cipini almak için depoya gitmişler ve sonra da benim eşyalarımı almak için bankaya geri dönmüşlerdi. Bu sabah ona mesaj atana kadar aracının oraya nasıl geldiğini sorgulamak aklıma bile gelmemişti.

Ailemle dün olanlar hakkında yapmam gereken konuşmadan korkuyordum ama onlarla konuşmaktan sonsuza kadar kaçınamazdım. Soygunu ve rehin alındığımı haberlerde duymaları konusunda çok fazla endişelenmiyordum çünkü dünyada olup biten onca saçmalıktan sonra yaşadığım çilenin ulusal manşetlere çıkacağından şüpheliydim. Ama Florida'ya taşındıklarından beri haftada en az birkaç kez konuşuyorduk.

Huntley'nin yatağına uzandıktan sonra ekranıma baktım ve onlardan herhangi bir cevapsız arama gelmeyince derin bir oh çektim. Bekaretimi kaybettiğimin ertesi sabahı -hem de oldukça iyi bir şekilde- üzerimde Huntley'nin gömleğinden başka bir şey yokken ailemle konuşmak, onlara dün ölebileceğimi söylemekten bile daha garip olacaktı gibi görünüyordu. Bugün bir ara daireme geri dönmem gerekiyordu, bu yüzden o zamana kadar onları aramayı beklemeye karar verdim.

Birkaç dakika sonra Huntley odaya girdiğinde sosyal medyada geziniyordum. Kaşlarının çatıldığını fark anda söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini hissetmiştim. "Sorun nedir?"

Avuçlarını yüzünde ovuşturdu ve iç çekti. "Donanmadayken bazen işler ters gider ve planlar pencereden uçup gider. Bu yüzden her zaman acil durum planlarımız vardır."

"Aramanızın şu yedek planlardan biriyle ilgili olduğunu varsayıyorum?" Kendimi onun cevabına hazırlarken yatağı okşayarak sordum.

"Kesinlikle bu şekilde ifade edebilirsin." Yanıma oturdu ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. "Amerika'ya döneli yetmiş iki saatten biraz daha az bir süre olmasına rağmen, yaklaşan bir görevde benim ekibimin başka bir ekibin yerine geçmesini istiyorlar." Sözlerini bitirirken yüz ifadesi biraz temkinli bir hal aldı: "Üsse gitmem gerekiyor. Ne zaman gideceğimizi ya da ne kadar kalacağımızı size söyleyemem."

Geçen gün olanlardan sonra Huntley ile bu kadar az zaman geçirme düşüncesinden nefret ediyordum, ama yapmak istediğim son şey, o yokken benim için endişelenmesine neden olacak bir şey söylemekti. Önemli olan şeye odaklanması gerekiyordu, eve sağ salim dönmek. Ve bu hayatın üstesinden gelebileceğimi bilmesi gerekiyordu. "Benim için endişelenme, bebeğim. Sen yapman gerekeni yap, ben de daireme dönmek için bir araç ayarlayayım. En önemli şey kendini güvende tutman ve bana geri dönmen."

"Çok tatlısın." Alnını benimkine bastırdı. "Ben yokken seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim." Yataktan kalkmadan önce dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurdum.

"Keşke seni eve götürecek kadar zamanım olsaydı." Çenesinde bir kas sızradı.

"İyi olacağım," diye ona güvence verdim. "Evim bankaya bir milden daha az mesafede olduğu için arabam yok, bu yüzden otobüse ya da ortak araçlara binmeye alışkırım."

"Daha iyi bir fikrim var." Ayağa kalktı ve şifonyere doğru yürüdü. Anahtarlarını alıp bana doğru döndü ve elime sıkıştırdı. "Cipimi al. Ben yokken park yerinde öylece durur ve seni götürecek biri olmadığında istediğin yere gidebileceğin bir aracın olduğunu bilmek hoşuma gider."

Şok içinde bana verdiği anahtarları baktım. "Bilmiyorum."

Fısıldamadan önce beni tekrar nefes nefese öptü, "Lütfen Cora. Bunu benim için yap."

Yalvarışı karşısında kalbim eridi. "Tamam."

"Buzdolabımdaki her şeyi de eve götür." Tam itiraz edecektim ki ekledi: "Bana iyilik yapmış olursun, çünkü genelde gitmeden önce hepsini çöpe atarım. Eve geldiğimde çürümüş yiyeceklerle karşılaşmak berbat bir şey."

Güldüm ve başımı salladım. "Sen böyle söyleyince nasıl hayır diyebilirim ki?"

Kıçımı okşayıp beni kapıya doğru itmeden önce bana muzaffer bir sırıtış fırlattı. "Yanıma almam gereken her şeyi aldıktan sonra hepsini toplamana yardım edeceğim."

Yirmi dakikadan az bir süre sonra, üssün girişine yakın bir yerde yolun kenarına çekti. O kamyonundan indikten sonra ben de sürücü tarafına geçtim. Kapıyı kapatmadan önce bana son bir öpücük verdi. O arka koltuktan çantasını alırken ben de camı indirdim. "Hoşça kal Huntley. Benim için olabildiğince güvende ol."

Düzeltilirken sesi sertti, "Hoşça kal değil, zencefilli şeker. Sonra görüşürüz."

Güvenlik kapısından geçişini izlerken yeminini tuttum, yanağımdan süzülen tek bir damla gözyaşı ile yakında bana geri dönmesi için küçük bir dua ettim.

SAltı hafta. Hızlı bir giriş ve çıkış olması gereken görev daha ilk günden FUBAR'a dönuştü. Haftalarımızı pisliliği temizlemekle geçirdik. kendimizi öldürtmemeye çalışıyoruz.

Sevgilimi görmeyeli ya da ona sarılmayalı altı uzun hafta olmuştu.

Bilgilendirme, beni can sıkıntısı ve hareket halinde olma ihtiyacıyla öldürerek neredeyse düşmanlarımızın işini bizim yerimize yapıyordu. Sonrasında, kıcıımı üssün dışına yeterince hızlı çıkaramadım.

Beni Cora'nın evine bırakırken beşinci kez kıkırdayınca Deacon'a ölümcül bir bakış fırlattım. "Eğer durmazsan o sırtışını suratından sileceğim, D."

"değil. Bu kız için gerçekten , değil mi?"

"Sen kırbaçlanmış diyorsun. Ben hayallerimin kadınına adanmış diyorum." Ona bu kez kendi sırtışımı fırlattım. "Bu senin başına gelene kadar sabırsızlanıyorum. Bunu o güzel yüzüne vurmanın her saniyesinden zevk alacağım."

Deacon homurdandı. "Geri kalanımızın içi senin kadar yapış yapış değil, Huntley." Gözlerimi devirdim ve yolun geri kalanında onu görmezden geldim.

Sonunda Cora'nın dubleks dairesinin önüne geldiğinde, arabadan atlamadan önce durmasını bile beklemedim. Deacon belli ki bu tepkiyi tahmin etmişti çünkü çantam hemen arkamdan kapıdan dışarı fırladı.

Kapıyı kapattım, çantamı aldım ve yürüyüş yolundan ön kapıya doğru koşarken Deacon'a el salladım.

Önünde durduğumda durakladım. Yoğunluğumla Cora'yı korkutmak istemedim, bu yüzden sakinleşmek için birkaç derin nefes aldım. Bu sabrımın sonuncusuydu. Kapının zilini iki kez çaldım, sonra bekledim ve bekledim.

ve endişeyle kapıyı çalmadan önce bekledi. Ya da belki sadece birkaç saniye olmuştu. Emin değildim.

Kapı nihayet açılıp Cora'mla göz göze geldiğimde ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı ve donup kaldım. Kendi kendime onun gerçek hayatta hatırladığım kadar güzel olamayacağını söyleyip duruyordum. Ama zihnimdeki görüntüsünden on kat daha muhteşemdi.

Kızıl saçları toplanmış ve başına yığılmıştı, yüzü makyajdan arındırılmıştı ve üzerinde şort ve tişört vardı, ayakları çıplaktı. Aynı anda hem sevimli hem de seksi görünüyordu. Ama nasıl giyindiğinin bir önemi yoktu. Tek görebildiğim gözlerinde parlayan neşe ve benim olduğunu onaylayan aşktı.

"Merhaba, zencefilli şeker," dedim derin bir gülümsemeyle.

Cora çığlık attı ve kollarıma atladı, etrafıma sarıldı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Bir elimi onu yukarıda tutmak için sulu kıcının altına, diğerini de başının arkasına koyarak öpücüğün kontrolünü ele geçirdim. "Kahretsin, seni özledim," diye homurdandım dilimi ağzına sokmadan ve lezzetli tadıyla inlemeden önce.

Zihnim yeterince berrak olduğu için çantamı tekmeleyerek içeri soktum ve aynı ayağımla kapıyı kapattım. Biraz körlemesine yürüyerek bir duvar bulmayı başardım ve Cora'yı dikey yüzeye bastırarak onu yuttum. Üsse döndüğümüzden beri kaskatı kesilmiştim ama kızımı görür görmez sikim sertleşti.

Onu yerinde tutmak için kalçalarımı kullanarak gömleğinin kenarını kavradım ve köprücük kemiği ve göğüs dekoltesi boyunca sıcak, ıslak, açık ağızlı öpücükler yerleştirmek için aşağıya dalmadan önce başının üzerine çıptım. Önden bağlanan sütyenler için şükran duası ettim ve onunkini açarak göğüslerinin bekleyen avuçlarıma dökülmesini sağladım.

"Huntley," diye nefes nefese kaldı. "Yapmamız gereken...oh, evet. Mmmm, yesssss."

Göğüslerini avuçlarken ve ağır kürelere nazıkçe masaj yaparken sert, şişmiş meme uçlarından birini emdiğimde düşünce trenini kaybetti. Çakıl taşlı tepenin ağzımdan çıkmasına izin verdim ve diğerine geçmeden önce muhteşem göğüslerini inceledim. "Bunlar daha da büyümüş gibi hissediyorum, zencefilli şekerim." Dilimi ucunda gezdirdim, sonra hafifçe üzerine üfledim, vücudunu saran titremenin tadını çıkardım. "Şikâyet ettiğimden değil," diye mırıldandım dudaklarımın arasına alıp derin bir nefes çekmeden önce.

Kalçalarım onunkilere doğru sallandı ve aniden Cora'nın başı duvara çarptı ve kollarımda paramparça olurken çığlık attı.

"Vay anasını," diye fısıldadım huşu içinde, yüzündeki zevk oyununu izlemek için arkama yaslanırken. Kotumdaki şişkinliği merkezine doğru ovuşturarak orgazmını olabildiğince uzattım. Onu izlerken sikim sürekli akıyor, pantolonumun içini kirletiyor ve daha fazla dayanamayacağım konusunda beni uyarıyordu.

Cora sonunda titremeyi bıraktı ve gözlerini açıp bana bakarken yanakları pembeleşti. "Özür dilerim. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Gingersnap, neden özür diliyorsun? Bu hayatımda gördüğüm en seksi şeylerden biriydi." Sırıttım. "Her zaman bu kadar hassas mırırlar?" Son seferinde vücudunu iyice keşfedebilmem için yeterince uzun süre birlikte olmamıştık.

Yanaklarındaki pembelik kıpkırmızıya dönüştü ve başını sallarken kıpırdandı. "Hayır. İhtiyacım olan şey bu-"

Onun hareketleri ve göğüslerinin her nefeste zıplaması dikkatimi dağıtıyordu. Sözlerini zar zor kaydediyordum, eğer yakında içine girmezsem, balo gecesindeki lanet bir bakire gibi patlayacağımı biliyordum. Ağzına bir kez daha saldırmadan önce, "Sana ihtiyacın olanı vereceğim bebeğim," diye homurdandım.

Evi küçük ve tek katlıydı, bu yüzden tökezleyerek yatak odasını bulmam uzun sürmedi.

Onu yatağın üzerine fırlattım ve şortunu ve iç çamaşırını bir hışırtıyla çıkarırken sırıttım. Gömleğim, kot pantolonum ve boxer'im onların yanına, yere düştü ve ben yatağa sürünüp onun vücudunu kendi vücudumla kapladım. Birbirimize bastırdığımız tenimizin enfes hissi ve sikimi yıkayan amının sıcaklığı karşısında inledim.

"Beni özledin mi, zencefilli şeker?" Yüzünün her yerine ve boğazına öpücükler kondururken sordum.

"Evet. Çok fazla," diye inledi.

Vücudunu öpmeye başladım ama omuzlarımdan tuttu, ben de durdum ve ona baktım.

"Um." Zaten kızarmış olan teni bir ton daha derinleşti ve bir an için gözlerini kaçırdı.

"Bana her şeyi anlatabilirsin, unuttun mu?"

"Sadece, geçen sefer sıra bendeydi..." Dudağını ısırды ve gözleri aramızda gezindi.

Sırıttım ve onun üzerinde ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Sikimi mi istiyorsun, zencefilli şeker?"

Utangaç bir şekilde başını salladı ve ben onu öpeyim mi yoksa dudaklarını şaftıma dolmasına izin mi vereyim bilemedim. İkincisi kazandı.

"Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Sana sikimi nasıl emeceğini öğreteceğim, bebeğim. *Ve sadece benimkini.* Şimdi yatağa uzan," diye talimat verdim.

Söyleneni yaptı ve ben de yavaşça yüzüne oturacak şekilde pozisyon aldım. "Aç kapıyı, zencefilli şeker."

Ağzını ayırdı ve ben de sikimi yavaşça dolgun dudaklarının arasına soktum. "Oh, kahretsin," diye homurdandım sikimi çevreleyen sıcak, ıslak mağarasını hissedince. Dilini başının etrafında döndürdüğünde dizlerimin bağı çözüldü, ben de yatak başlığını tuttum.

"Bu çok iyi hissettiriyor, bebeğim. Şimdi em."

Beni derinlere çekip yanaklarını çukurlaştırdığında başım dönmeye başladı. "Oh, evet, Cora. Aynen böyle. Beni daha derine götürebilir misin?"

Başını salladı.

"Rahatla, zencefilli şeker. Biraz daha içeri iteceğim. Beni boğazının arkasında hissettiğinde yutkun."

Yavaş yavaş, sonunda bir bariyere çarpana kadar onu aletimden daha fazla besledim. Cora hemen yuttu ve ben de coşkuyla bağırdım. Bir an için öğürdü ve geri çekilmeye çalıştım ama kıcıımı kavradı ve beni ileri doğru çekti. "Siktir, evet! Siktir! Sertçe em, bebeğim. Siktir!"

Taşaklarım kalkıp karıncalanmaya başladığında, yaklaştığımı biliyordum. "Boşalacağım Cora," diye uyardım. Ağzına boşalmayı planlamıştım ama son anda fikrimi değiştirdim. Çekildim ve bacaklarının arasına diz çökerek, "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun, zencefilli şeker?" diye sordum.

"Um...hayır, ama yapmak zorunda değilsin-oooooooooh."

Nedense bu bilgi kontrolümü bozdu. Ayak bileklerinden tuttum ve bacaklarını hafifçe geriye bastırmadan önce gidebildikleri kadar açtım. Sonra duruşumu genişlettim, sikim damlayan pembe amıyla aynı hizaya gelene kadar vücudumu alçalttım. "Benim için çok ıslak," diye inledim onun rahat kanalının içinde kaymaya başladığımda. "Siktir. Kirazını patlattığım geceki kadar sıkısın, zencefilli şeker," diye homurdandım sıkılmış dişlerimin arasından. O anda boşalmamak için kendimi zor tutuyordum.

Neredeyse tamamen kılıfına girdiğimde, son birkaç santimi sokmak için biraz eğildim. "Huntley," diye inledi Cora, başı bir o yana bir bu yana savrulurken.

Birkaç santim geri çekildim ve kalçalarımı sertçe sallayarak tekrar içeri soktum. "Kahretsin, zencefilli şeker. Bu amcığın içinde yaşayabilirim. Çok ateşli." Onu sert ve hızlı bir şekilde becerene kadar yavaşça artan bir ritim ayarladım. Sikimin kaybolup yeniden ortaya çıkışını izledim, sürekli olarak sularıyla kaplandığı için her seferinde biraz daha parlıyordu.

"Huntley! Oh, evet! Evet! Daha sert!"

Bacaklarını yukarıda ve açık tuttuğum için, "Benim için o büyük, seksi memelerle oyna bebeğim," diye mırıldandım.

Cora ellerini gövdesinden yukarı kaydırarak memelerini kavradı ve ucumdan boşaldı. Onları sıktı, sonra meme uçlarını kopardı. "Çok ateşli," diye homurdandım, daha da hızlandım.

Pembe tomurcuklarla oynadı, sonra onları sıkıştırdı ve amının duvarları sikimin etrafında sertçe kenetlendi. "Cora! Siktir, bebeğim! Oh, evet. Siktir! Siktir!"

Şişmiş klitorisini öfkeyle ovalamadan önce başparmağımı kedi dudaklarının arasına daldırıp ıslattım. Bir roket gibi patladı ve sonunda kendimi bırakmama izin verdim.

Sikimden sıcak dölleri fişkirirken onun adını haykırdım. Kalçalarım onu sert ve hızlı bir şekilde çalıştırmaya devam etti, onu bir kez daha kenara itene kadar içeri ve dışarı çarptı.

Sonunda boşaldım ve aletim biraz yumuşadı. Yavaşlayarak durdum ve bacaklarını belime sararak indirdim. Sonra bizi ters çevirdim, böylece göğsümün üzerine yayıldı, sikim hala onun derinliklerine gömülüydü.

"Böyle bir uykuya dalmayı kaç kez hayal ettiğimi bilemezsin," diye mırıldandım uykulu bir şekilde. Hayatımda hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim ve uykuya dalmam sadece bir dakika sürdü.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve beni uykumdan koparan sesin kaynağını bulmak için karanlıkta çılgınca etrafıma bakındım.

Banyo kapısından gelen bir ışık dikkatimi çekti ve sesi tekrar duydum. *Ne oluyor lan?*

Hızla yataktan kalkıp banyoya koştum ve kapıyı yavaşça iterek açtım.

"Gingersnap?" Cora'yı tuvaletin önünde yerde gördüğümde sordum. "İyi misin?"

"Evet," diye iç geçirdi. Sonra kustu ve tekrar kusmak için kasenin üzerine eğildi.

"Saçmalık," diye bağırdım. "Seni hastaneye götürüyorum."

WKuru kusmayı bitirdiğimde başımı kaldırdım ve inledim, "Sadece biraz kusuyorum. Hastaneye gitmeme gerek yok."

"Midenizde hiçbir şey kalmadı ve hâlâ mideniz bulanıyor.

Bu çok fazla kusmak demek, az değil."

Ayağa kalkmama yardım ederken, "Sana bu şekilde söylemeyi planlamıyordum," diye mırıldandım. Haftalardır onunla yapmayı beklediğim konuşmayı yapmadan önce seksle dikkatimin dağılmasına izin verdiğim için kendimi kötü hissediyordum. Ama bana dokunduğu anda tüm mantıklı düşünceler beynimden uçup gitmişti. Vücudum daha hassastı ve Huntley'nin dokunuşunun verdiği yoğun zevkle anında uçup gitmiştim.

"Neyi söyleyeceksin? Ben yokken hasta mıydın?" Beni lavaboya doğru yönlendirirken parmakları kalçalarıma saplandı.

Ağzımı suyla çalkalayıp biraz gargara yaptıktan sonra derin bir iç geçirdim ve aynada Huntley'nin bakışlarıyla karşılaştım. "Tam olarak hasta olduğumu söyleyemem."

"Tam olarak ne diyorsun o zaman?" Birbirimize bakana kadar beni çevirdi, ela gözlerinde endişe parlıyordu.

Karnımda gergin kelebekler uçuşurken ellerimi sıcak ve terli hissediyordum. Hamile olduğumu öğrendiğimden beri bu konuşmanın nasıl geçeceğini merak ediyordum. Huntley doğum kontrol hapı kullanmadığımı biliyordu ve yine de korunmadan içime girmişti ama bu kararı o anın sıcaklığıyla, olası sonuçları düşünmeden vermiş olabilirdi. Birlikte geçirdiğimiz ilk geceden sonra hamile kalmak benim için büyük bir şok olmuştu, bu yüzden onun da şaşıracağını tahmin edebiliyordum. Hazırlandım

"Hamileliğin talihsiz bir yan etkisi" diye ağzımdan kaçırırken tepkisini bekliyordum.

Geri çekildi, bakışları hâlâ düz olan karnıma kaydı. "Hamile misin?" diye sorarken sesi titriyordu.

"Evet, teyit etmek için henüz doktora gitmedim ama yaklaşık bir ay önce evde üç test yaptırdım ve hepsi pozitif çıktı." Soluma doğru döndüm ve sakladığım küçük beyaz çubukları çıkarmak için dolabın çekmecesini açtım. "Üzerlerine işediğim için bunlara dokunmak istemeyebilirsin ama belki görmek istersin diye düşündüm."

"Seni orgazm edene kadar yerken dilimi amının içine soktum. Sanırım haftalardır kuru olan üzerine işediğin bir şeye dokunmayı kaldırabilirim." Testlerden birine uzanıp sonuç penceresine bakarken dudakları sırtacak şekilde kıvrıldı. "Hamile."

İlişkimizin ne kadar yeni olduğunu düşününce, bu haberden heyecan duymuş gibi görünmesine şaşırdım. Çubuğu tezgâha koymadan önce her bir testi kontrol ederken gülümsemesi büyüdü. Üçüncüyü de yere bıraktıktan sonra kalçalarımı kavradı ve beni göğsüne bastırdı. Yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüp hassas tenime sıcak öpücükler kondurdu.

"Anladığım kadarıyla hamilelikten memnunsun?" Boynuma daha iyi erişebilmesi için başımı yana yatırırken ürpererek sordum.

"Mutluluk şu anda hissettiklerimi anlatmaya yetmez." Tenimi iz bırakacak kadar sert bir şekilde emdi ve sonra bana sırtarak geri çekildi. "Çok heyecanlıyım, zencefilli şekerim. Taşındığın küçük adam senin ve benim mükemmel bir karışımımız olacak."

Bebeğimizin erkek olacağını varsaymasına birazcık bile şaşırmadım. Hafifçe gülerek başımı salladım. "Kız olabileceğinin farkındasın, değil mi?"

"Eğer öyleyse, o zaman birkaç silah daha almam gerekebilir." Saçımın bir tutamını yanağımdan çekti. "Annesi sen olduğun için çok güzel bir kız olacak."

Onun erkekleri kızımızdan korkutup kaçırdığını düşünerek attığım kahkaha, iltifatı karşısında sulu bir iç çekişe dönüştü. "Çok ileri gidiyorsun." Avucumu karnıma bastırdım. "Henüz göstermiyorum bile ve internette okuduğuma göre, en az iki ay daha ne doğuracağımızı öğrenemeyeceğiz."

Elimi kendi eliyle kapattı ve "Bizim kız ne zaman karnını dışarı çıkaracak ve herkesin orada olduğunu bilmesini sağlayacak?" diye sordu.

Bebeğe bu kadar kolay kız demeye başlamasına bayılmışım. "Muhtemelen bir ya da iki ay daha."

"Bu bize bir düğün planlamak için çok fazla zaman vermiyor." Kaşlarının ortasında bir kırııklık belirdi. "Büyük bir tören yapmak ister misin? Yoksa kaçarak evlenmek senin için sorun olur mu? Acil bir durum olmazsa, çok uzağa gitmediğimiz sürece birkaç gün izin alabilirim. Sadece önce bunu netleştirmem gerekiyor."

"Whoa, whoa, whoa." Avuçlarımı göğsüne bastırdım. "Hamile olduğum için acele edip evlenmemize gerek yok."

"Seni karım yapmak istememin nedeni hamilelik değil. Seninle ilk gecemizde evleneceğimi söylemişim, hatırladın mı?" diye hatırlattıktan sonra dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Başka türlü seninle paylaşamayacağım bazı ayrıntıları sana anlatabilmenin ötesinde, eşim olarak elde edeceğin avantajlar var. Bebek yolda olduğu için, Donanmanın sağladığı her türlü yardıma bir an önce erişebilmeni istiyorum."

Söyledikleri mantıklıydı ama olduğum adamla evlenmem için mantıklı sebepler duymak istemiyordum. Dudaklarımı birbirine bastırarak nasıl cevap vereceğimi düşünürken burnumu kıstım. "Evlenmek mantığa dayalı bir karar olmamalı. Hayatımızın başlangıcı duygularla ilgili olmalı. Birbirimiz için hissettiklerimizle ilgili."

Sonunda sesim titredi ve gözyaşlarımla savaşmak zorunda kaldım. Evlenmek hakkında konuşmak zaten zordu ve hamilelik hormonları beni normalden daha duygusal yapıyordu.

"Hey, şimdi." Huntley avuçlarıyla yanaklarımı kavradı ve dudaklarını değdirmek için başımı geriye yatırdı. "Ağlama, güzelim. Bebek ve evlenmek mutlu şeyler olmalı, üzücü değil."

"Biliyorum," diye sızlandım gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlarken. "Ama bu pek de normal bir durum değil. Sen gitmeden önce birlikte sadece bir gece geçirdik. Normal ilişki şeylerini yapmak için hiç zamanımız olmadı ve şimdi buradayız, hamile kaldım ve sen evlenme teklif etmek zorundaymışsın gibi hissediyorsun."

"Her şeyi tersinden anladın, Cora." Gözyaşlarımı öptü ve bana gülümsedi. "Seninle evlenmek için baskı hissetmiyorum. Aksine, hamileliğini kendi avantajıma kullanıyorum. Bu mükemmel

Seni bana kalıcı olarak bağlamak için bir fırsat ve seni sonsuza dek benim yapmak için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmem."

Kulağa bunu kendisi için istiyormuş gibi geliyordu ama ben yine de "Bebek yüzünden mi?" diye sordum.

"Hayır, Cora. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum çünkü seni seviyorum." Başını tekrar kaldırdığında beni nefessiz bırakan derin bir öpücükle ağzımı yakaladı. "Tanıştıktan sonra o kadar zaman kaybetmemiş olsaydım, çoktan karım olacağından hiç şüphem yok. Niyetimden şüphe etmene neden olduğum için kendi kıcıma tekmeyi basmak istiyorum ama lütfen hatamı bana karşı kullanma. Beni dünyanın en mutlu erkeği yap. Evet de. Evlen benimle."

"Beni seviyor musun?" Şaşkınlıkla yankıladım.

"Kesinlikle öyle. En son görevlendirildiğimizde gittiğim her gün zaten aklımdaydın ama bu sefer farklıydı. Birlikte geçirdiğimiz geceden sonra varlığımın her hücresiyle seni arzuladım." Başını salladı ve kıkırdadı. "Çocuklardan herhangi birine sor. Sana sırlıslıkla aşık olduğumu söyleyeceklerdir. Deacon durmadan önce aracından atladığımda tepki bile vermedi. Sadece çantamı arkamdan fırlattı ve gülerek uzaklaştı."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bunu gerçekten yaptın mı?"

"Evet." Geniş omuzlarını silkti. "Olmam gerekenden daha uzun süre uzak kaldıktan sonra sana dönmek için sabırsızlanıyordum."

Huntley'nin bu itirafı yaparken utanmaması, "Ben de seni seviyorum" demek için ihtiyacım olan desteği verdi.

"Hooyah." Beni tekrar öpmeden önce sırtışı ukalalığa dönüştü, dillerimiz birbirine dolandı, ta ki dizlerimin bağı çözülene ve denge için omuzlarını kavrayana kadar. "Ve işleri istediğin gibi ayarladığımız anda benimle evleneceksin."

Bunu bir soru olarak ifade etmedi ama ben yine de cevapladım, "Evet, karın olmayı çok isterim. Ailem Florida'da olduğu için adliyeye ya da kaçarak evlenme ve daha sonra bunu kutlamak için bir şeyler yapma fikri hoşuma gidiyor."

"Lanet olası harika," diye homurdandı. "Ne giymek istediğine karar ver, ben de beyazlarımı almak için evimden dönerken biraz çiçek alayım. Sonra da adliyeye gideriz."

"Bugün mü?" Kıkırdarak sordum.

Geri çekildi ve beni kapıya doğru itti. "Evet, şimdiki zaman gibisi yok."

Hamilelik nedeniyle normalden biraz daha yavaş hareket ediyordum ama Huntley bunu fazlasıyla telafi etti. Benim hazırlanmam için geçen sürede o üniformasını giydi, şahitlerimiz olmaları için birkaç arkadaşını topladı, bana bir nişan yüzüğü ve ikimize de alyans aldı ve muhteşem bir buket beyaz gül aldı. Dört saatten kısa bir süre sonra, hakimin önünde el ele durduk ve yeminlerimizi ettik.

EPILOG

"H untley!"

Otoparktaki arabama giderken durdum ve Deacon'ın bana doğru koştuğunu görmek için döndüm. "Ne?" Ses tonum kızgınlıkla doluydu ama umurumda değildi. Eve gidip karımı görmek için sabırsızlanıyordum.

"Neden telefonuna cevap vermiyorsun, salak!"

Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Deacon yanıma ulaştığında durdu. "Karın arıyor." Bana kuru bir bakış attı. "Doğum sancısı çektiğini bilmek isteyebileceğinizi düşünmüş."

"Ne oluyor lan?" Cebimi karıştırdım ve yirmi beş cevapsız aramayı görmek için telefonumu çıkardım. Bilgilendirme toplantısından sonra telefonumu sessize almadığımı fark ettiğimde sokakta kendi kıcımlı tekmelemek istedim. Acil bir durum olduğunda iznimin kısa kesilmesi ve oğlumun doğumu için geri dönüp dönmeyeceğimi bilmeden görev yapmak zorunda kalmam yeterince kötüydü. Şimdi, sırf tam bir aptal olduğum için yine de kaçırabilirdim. Cora için orada olmam gerektiği gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Yolun geri kalanını arabama doğru koştum, aklım baba olmak üzere olduğum gerçeğinde dönüyordu. *Vay anasını.* Anahtarlarımı kilide sokmaya çalıştım ama ellerim o kadar titriyordu ki açıklıkla aynı hizaya getiremedim. Deacon onları elimden kaptı ve kapının kilidini hızla açtı. Sonra açtı ve beni içeri itti. Anahtarlarımı bana fırlattı ve sonra koşarak diğer tarafa geçip yolcu koltuğuna oturdu.

Bir kez daha anahtarı deliğe sokamadım. Deacon iç çekti ve bana aklımı kaçırdığımı düşündüren bir bakış fırlattı. İçeri girer girmez

arabadan fırladı ve hâlâ açık olan kapımda belirdi. "Neyin var senin be adam?"

Ben de onun kadar şok olmuştum. Sürekli hayatımı tehlikeye atardım ve baskı altında soğukkanlı olmamla tanınırdım. Ama şimdi, buna en çok ihtiyacım anda, tam bir enkaz gibiydim. Deacon kolumdan tuttu ve beni arkaya doğru itmeden önce dışarı çekti. "Arabaya bin, pislik!" diye bağırdı sürücü koltuğuna otururken. Söylediğini yapmak için acele ettim ve arabayı çalıştırdı. Cehennemden çıkmış bir yarasa gibi havalandı, ama yine de hızlanması için onu teşvik ettim. "Acele et lan! Karım doğum yapıyor!"

"Yok artık," diye cevap verdi.

Cora'nın ve benim evimizin karşısındaki yola saptı, ben de şaşkınlıkla diğer yöne baktım. "Nereye gidiyorsun Deacon?"

"O zaten hastanede."

anasını. "Oraya git!"

"Ne yaptığımı sanıyorsun sen?"

Sonsuz gibi görünen bir yolculuktan sonra -ki bu bir sivilin saçlarını ağartabilirdi- hastane otoparkına girdi ve girişin önünde gıcırdayarak durdu. Kapıyı kapatmaya ya da bir şey söylemeye zahmet etmeden arabadan fırladım ve içeri koştum.

Danışmaya yaklaştığımda, yeni bir grup acemiye eğitirken kullandığım ses tonuyla eşimi görmek istediğimi söyledim. Bankonun arkasındaki hemşire hiç etkilenmedi ve kaşlarını kaldırdı. Bir süre baktık ama önce ben sözümü kestim ve sesimi alçaltarak kibarca Cora'yı nasıl bulabileceğimi sordum.

Bana talimatlar verdi ve ben de koridordan asansöre doğru koştum. Atladım ama Deacon kapılar kapanmadan içeri süzüldü.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Bunu kaçırmamın imkanı yok," dedi geniş bir sırıtışla.

"Oğlumun doğumunu izleyemezsin, pislik!" Hırladım.

Deacon'ın gülümsemesi daha da genişledi. "Çıldırmanı izlemekten bahsediyorum. Çocuklar güncelleme istiyor. Birkaç fotoğraf çekmemin sakıncası var mı? Buralarda patlamış mısır bulabilir miyim acaba?"

Kafasının kelepçe vurduğum ama o sadece içtenlikle güldü.

Asansör vınlayarak açıldı ve ben de koşarak doğumhane bekleme salonuna açılan çift kapılı başka bir kapıya indim. Bir sandalyeyi işaret ettim ve Deacon'a oturup çenesini kapatmasını söyleyen bir bakış attım.

Başka bir hemşire cam bir pencerenin arkasında oturuyordu ve ben yaklaşıırken bana baktı. "Reed. Eşim. Cora. Um..." İki kelimeyi bir araya getiremiyordum.

Hemşirenin gözleri parladı ama gülümsemesini engelledi ve sakince bana oda numarasını verdi. Bir dizi kapıdan daha geçerken Deacon'ı arkamda gülerken bıraktım.

Dördüncü odanın yolunu bulduğumda ayakkabılarım beyaz muşamba zeminde gıcırdadı.

Cora hastane yatağında uzanıyordu, yüz ifadesi endişeliydi. Beni gördüğünde mavi ve yeşil bakışları neşe ve rahatlamayla doldu. Sonra gözleri kısıldı ve bana dik dik baktı.

"Biraz yakın kesiyorsun, bebeğim."

Ellerimi saçlarımda gezdirirken, "Çok özür dilerim, zencefilli şekerim," diye iç geçirdim. "Arabamın anahtarlarını alamadım," diye kekeleyerek onun yanına doğru yürüdüm, kelimeler yanlış çıkmıştı. "Deacon beni buraya getirdi ve ben de elimden geldiğince hızlı bir şekilde odana geldim."

Cora'nın dudakları bir an için kıkırdamaya başlamadan önce büzüldü. "Sen kimsin ve benim soğukkanlı ve sakın kocama ne yaptın?"

Onu kollarımın arasına aldım ve derin bir iç çekerek alnımı onunkine dokundurdum. "Bunun üstesinden gelemiyorum. Baba olacağım. Bir bebekle ne yapacağımı bilmiyorum! Ya onu tuttuğumda kırılırsa? Ya-"

"Huntley," diye kıkırdayarak saçmalamamı böldü Cora. "Yapamam-"

Durup acıyla yüzünü buruşturarak öne doğru eğilip ellerini iri karnının üzerine koyduğunda panik boğazımda düğümlendi. "Sen iyi misin? Bebekle ilgili bir sorun mu var? Doktor çağırayım mı?" Beynimin küçük bir kısmı aşırı tepki verdiğimi mırıldandı, ama tüm mantıksız duygular tarafından bastırıldı.

Cora başını salladı ve bir elini ön koluma koyarak kasılma boyunca nefes alırken sıktı. Kahretsin, tutuşu çok güçlüydü. Bu iş bittiğinde kesinlikle morluklarım olacaktı.

Sonunda acısı azaldı ve sırtını yastıklara yasladı. Sırıttı ve tekrar kıkırdadı. "Küçük bir bebeğin seni görevlerinden birinde karşılaştığın her şeyden daha çok korkuttuğuna inanamıyorum." Onunla birlikte kıkırdamadan önce ona alaycı bir bakış attım. Sonra dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum ve geri çekildiğimde yüzü tekrar acıyla buruştu.

"Bu kadar acı çekmeli misin?"

Tam o sırada, uzun beyaz önlüklü bir kadın odaya girdi, bir panoyu inceliyordu. Başını kaldırıp beni görünce gülümsedi. "Sanırım kocanız bu? Ben Dr. Bensen."

"Neden bu kadar acı çekiyor? Bir şey yapamaz mısınız?" İçimdeki asker geri dönerek talep ettim.

Doktor gülümsemeye devam etti ve bir tabureye oturup karımı muayene ederken benim çıkışımı görmezden geldi. "Cora'nın epidurale alerjisi var, bu yüzden bunu doğal yollarla yapmak zorunda kalacak." Karımın bakışlarıyla karşılaştı ve cesaret verici bir şekilde başını salladı. "Hazır mısın? Vakit geldi."

Cora başka bir kasılmanın ortasındaydı, tırnakları etime kan çekecek kadar sert batıyordu. "Hadi gidelim," diye mırıldandı.

Her ıknışında kalp atışlarım hızlandı ve nefes alış verişim azaldı.

"Son bir kez daha ıkın!" diye seslendi doktor.

Bir bebeğin ağlama sesi havayı böldü ve başım dönmeye başladı. Sonra her şey karardı.

Kendime geldiğimde yerde yatıyordum ve birkaç çift göz şok içinde bana bakıyordu.

Birisi Cora'ya yüksek sesle fısıldayarak "Kocanın Deniz Komandosu olduğunu mu söylemiştin?" diye sordu.

Kahretsin. Bunu asla unutamayacaktım.

Oğluma bakarken Cora'ya usulca "O MÜKEMMEL, GINGERSNAP," dedim. Bir elini onun tüylü küçük kafasında gezdirdi ve mutlulukla gülümsedi. Mavi ve yeşil gözlerini benimkilere diktiğinde eğildim ve alnından öptüm. "Teşekkür ederim," dedim saygıyla.

Cora gülümsedi. "Bir şey değil. Ama ne için?"

"Bunun için. Hayatımız için. Ailemiz için. Uzaktayken bana uğruna savaştıracak bir şey ve eve dönmek için bir neden verdiğin için."

Cora'nın gözleri yaşlarla doldu ve onları silerken güldü. "Hormonlar," diye mırıldandı tatlı bir kahkahayla. "Beni kurtarmamış olsaydın asla böyle bir şey yaşayamazdık." Bakışları sevgiyle doluydu ve bana sulu bir gülümseme fırlatırken bunu iliklerime kadar hissettim.

"Bunu anladın, zencefilli şeker. Beni kurtaran sendin."

EPILOG

I Huntley arka bahçemize bir havuz yaptırmamızı önerdiğinde hiç şaşırmadım. Bir deniz komandosu olarak, yüzdüğünü söylemeye gerek yoktu.

Balık gibi. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk ve yolda olan bir başka bebekle, bu fikir beni heyecanlandırmamıştı. Huntley görevdeyken zaten oğlumuzun peşinden koşmakla meşguldüm. İhtiyacım olan son şey West'in evden kaçması ve havuza düşmesi konusunda durmadan endişelenmekti.

Oğlumuz iki yaşındayken bile babası gibi risk almayı severdi. Bir yaşına geldiğinde beşiğinden kaç kez çıktığını sayamadım. Beşiği yüksek çıtaları dışarı bakacak şekilde çevirmemize ve yatağı zemine yakın bir yere indirmemize rağmen, West'in başka bir çıkış yolu bulması hiç uzun sürmedi. Ancak Huntley bana havuzu bebekler için güvenli hale getirebileceğine dair güvence vermişti ve iki yaşındaki çocuğumuza nasıl yüzüleceğini öğretmesini izlerken kocama gönülden güvendiğim için mutluydum. Suya olan sevgisini oğlumuzla paylaştığını görmek kalbimi eritti - ki bunu yapmak o kadar da zor değildi çünkü üçüncü üç aylık dönemimin yarısındaydım ve hamilelik hormonlarım çok şiddetliydi.

Kızımızın şişmiş karnıma tekme attığı yeri ovuşturarak verandadan havuza doğru paytak paytak yürüdüm. Huntley West'i havaya fırlattı ve babasının onu yakalayacağından emin bir şekilde suya geri düştüğünde attığı çocuksu kahkaha çılgınlığına sııttım. Avuçlarını havuzun yüzeyine vurarak Huntley'nin yüzüne su sıçratırken, göz ucuyla beni fark etti ve "Anne! Gördün mü, yüzüyorum!"

"Harika bir iş çıkarıyorsun, tatlım." West, Huntley'nin elinden kurtulup bana doğru yüzmeye çalışıyormuş gibi kıpırdandı, ben yavaşça havuzun kenarına çömelip ayaklarımı suya sarkıttığımda Huntley onu taşıdı.

Kısık bir inilti çıkarıp yuvarlak karnımın sol tarafını ovuşturduğumda Huntley'nin gözleri kısıldı. "Neyin var? Kasılmaların mı var?"

West'in başı yana eğildi, alt dudağı biraz dışarı çıktı. "Annenin baykuşu mu var?"

"Ah değil." Parmaklarımı nazikçe bileğine doladım ve avucunu bebeğin tekmelediği noktaya bastırdım. "Kız kardeşin sadece bana içeride olduğunu hatırlatıyor."

Babasınınkiyle aynı tonda olan ela gözlerinde heyecan parlıyordu. "Annenin şimdi bebeği mi var?"

"Henüz değil." Dört parmağımı kaldırdım. "Kız kardeşin gelmeden önce dört haftamız daha var, tatlım."

West başını salladı ve Huntley'nin yanağını okşamak için elini çekti. "Ve baban biraz kestirsin."

"Bunu asla unutamayacağım." Huntley inledi, başını sallarken gözleri kısılmıştı. "Küçük adamımın, doğduğunda olanlar yüzünden benimle dalga geçme eylemine katıldığına inanamıyorum."

O kadar çok kıkırdadım ki, kocamın ters ters bakmasına neden olacak şekilde homurdandım. "Deacon Amca yarın için yaklaşık yirmi kilo şerit biftek bıraktığında ona hikayeyi hatırlattı."

Havuz birkaç ay önce bittiğinde, neredeyse her Cumartesi herkesi barbekü için ağırlamaya başlamıştık. Huntley yemeklerin çoğunu yeni propan ızgarasında, tütsüleyicisinde ve düz ızgarasında yapıyordu. Açık havada tam bir mutfak düzeneği kurmuştu ve çocuklar ne zaman bir araya gelsek tüm bunları iyi bir şekilde kullanarak çok eğleniyorlardı. "Hatırlat da bifteğini yakayım," diye homurdandı Huntley.

Tekrar gülerken karnımı tuttum. Deacon kırmızı etin nasıl pişirileceği konusunda seçiciydi, orta pişmiş olmasını tercih ederdi. İşin içine biftek ya da hamburger girdiğinde, bunları doğru pişirebilecek tek kişinin kendisi olduğunu düşündüğünden, ızgaranın başına geçmek için Huntley'i her zaman yolundan çekmeye çalışırdı. "Bu ona tatlı, masum küçük oğlumuzu erkekçe hakaretlerine dahil etmeyi öğretecek."

"Nuh-uh." West göğsünü kabarttı. "Ben küçük değilim. Artık büyük bir çocuğum. Gördün mü, yüzüyorum!"

Oğlumuz, Huntley onu serbest bırakana kadar küçük bedenini kıpırdattı, böylece bugünkü ders sırasında kaydettiği ilerlemeyi bana gösterebilecekti. West'in sadece kolayca erişebileceği bir mesafede yüzmesine izin verdi, oğlumuz bana bacaklarını nasıl tekmeleyebileceğini ve nefes almak için başını tamamen geriye yatırmadan önce yüzünü suya nasıl sokabileceğini gösterirken onunla birlikte hareket etti. Birkaç dakika yüzdükten sonra Huntley onu tekrar bana doğru yönlendirdi. "Annene yapabildiğin baloncukları göster."

"Ah, evet. Unutmuşum," diye ağlayan West yüzünü tekrar suya gömdü ve birkaç saniye boyunca suyun yüzeyinde baloncuklar üfledi. Başını tekrar kaldırdığında, gözlerini temizlemek için birkaç kez kırpmak zorunda kaldı ama bu konuda hiç sızlanmadı. Fark edip etmediğinden bile emin değildim.

Bilmesem, bu kadar çabuk alıştığına bakarak suda doğduğunu düşünebilirdim. "Vay canına West! Gittikçe daha iyi oluyorsun. Sen daha farkına varmadan babanla okyanusta yüzüyor olacaksın."

Heyecanla başını salladı. "Uh-huh. Dalgalarda yüzeceğim."

"Sahile bir sonraki gidişimizden önce pratik yapmak için bolca vaktin var, dostum." Huntley, West'i havuzdan çıkarmadan önce ıslak saçlarını karıştırdı. "Kız kardeşin buraya gelip bizimle gelebilecek kadar büyüyene kadar geri dönmeyeceğiz."

Ne kadar büyük olduğum, ne kadar sık işemem gerektiği ve ne kadar sıcak olduğum düşünüldüğünde, son zamanlarda hava sıcaklığı doksanların ortasındaiken plaja gitmek yapmak istediğim en son şeydi. West neredeyse her gün havuzda yüzebildiği için pek aldırımıyordu ama yine de sabırsız bir çocuktü. "Yakında büyük bir çocuk olacağım ve plaja mı gideceğiz?"

"Evet." Onu bir havluyla kundakladım ve dikkatlice kucağıma çektim. "Kız kardeşin sen farkına bile varmadan burada olacak ve sen de onun ağabeyi olacaksın."

"Bana yardım edecek olman iyi bir şey, dostum." Huntley kendini havuzdan çıkardı ve West'i havaya kaldırdı. "Kız kardeşin büyüyüp annen kadar güzel olduğunda benim için zor olacak."

West bana gülümseyip "Anne çok güzel" derken Huntley'nin mini-me'i gibi görünüyordu.

"Baban kadar yakışıklı ve çekici olacağın için seninle çok uğraşacağım."

Ve başka türlüünü de istemezdim. Hayatımın en kötü günü beni istediğim her şeye götürmüştü.

EKSTRA EPİLOG

HUNTLEY

"Ugh...öpüşüyorlar. *Yine*," diye inledi en küçük kızımız Jenika, yedi yaşındaki bir divanın tüm dramatik gösterişiyle ellerini gözlerine kapatırken.

Arka bahçemizdeki kalabalıktan uzakta, lisedeki kız arkadaşı Amberlee ile kucaklaşan West'e baktım. İkisi de birkaç ay önce mezun olmuşlardı ve yakında üniversiteye gideceklerdi ama West Annapolis'teki Deniz Harp Okulu'na giderken Amberlee Oxford'a gidecekti.

Amberlee'yi seviyorduk ve hepimiz onlar ayrılmadan önce parmağında bir yüzük bulmayı bekliyorduk, ancak çift uzun mesafenin zor bir yol olduğuna ve eğitimlerine odaklanmaları gerektiğine karar vermişti. Bunun her ikisinin de kalbini kırdığını biliyordum ama bu yaşta eğitimlerine öncelik verme kararlarıyla gurur duyuyordum. Birbirlerini beklememeye karar vermişlerdi ama ben aralarındaki ilişkinin farkındaydım ve bir gün birbirlerine geri döneceklerini biliyordum.

Jenika'nın aşırı tepkisi karşısında gözlerimi devirdim, ama sonra on altı yaşındaki Kambria konuştuğunda mutlak bir dehşet içinde donup kaldım.

", Jen. Güven bana."

Başımı Kambria'ya doğru çevirdim, kaşlarım çatıldı ve yüz hatlarıma derin bir çatıklık yerleşti. "Sen nereden bileceksin ki?" Hırladım.

Cora elini koluma koydu ve kulağıma tısladı, "Sakin ol."

Kalbim göğsümde çarpıyordu ve Kabria'nın yanakları pembeleştiğinde karıma ters ters baktım. "Sakin mi olayım? Genç bir serseri bebeğimi öperken nasıl sakın kalabilirim ki?

Kız mı? O yaştaki erkeklerin ne düşündüğünü bilirim ve o küçük pisliği-"

"Baba!" Kambria bağırarak tiradımı kesti. "Sadece bir kez oldu." "Kim o?"

Uzandığım sandalyeden ayağa kalkarak, "Kim o?" diye sordum.

ve masanın üzerine eğilip gözlerinin içine baktım. Korkutucu duruşum bir fark yaratmadı. Kızlarım beni küçük sevimli parmaklarına dolamışlardı ve ne kadar sinirlensem de onlara asla zarar vermeyeceğimi biliyorlardı.

Aynı şeyi çocuklarım için tehdit olarak gördüğüm hiç kimse için söyleyemem.

Ve buna kızımın peşinden koşan azgın oğlanlar da dahildi.

Kambria inatla, "Sana onun kim olduğunu söylememin imkânı yok," dedi.

Cora yatıştırıcı bir tonda, "Sakin ol, Huntley," diye mırıldandı. Ama "O çok iyi bir çocuk. Çok saygılı ve-"

"Saygılı mı?" Tersledim. "Saygılı olmak demek, dudaklarını kızıma yaklaştırmadan önce benimle yüzleşmesi demek. Kambria'nın randevuda ne işi vardı ki!"

"Bir randevu değildi," diye söze girdi Kambria. "Bir grup arkadaşla sinemaya gittik ve-" Elimi kaldırdığımda aniden durdu.

Karım ve kızımın bu işte birlikte olduklarına inanamıyordum. İnanamayarak Cora'ya döndüm ve eğildim, ellerimle sandalyesinin kollarını kavrayarak onu hapsettim. Sertçe baktım ve homurdandım, "Bunu biliyordun ve bana söylemedin mi?" Kızgın olduğum kadar kırgındım da.

Cora bir elini kaldırdı ve avucunu yanağıma koydu, karşı koymaya çalışsam da her zaman yaptığı gibi ruhumu yatıştırdı.

"Daha bu sabah öğrendim bebeğim. Sana söylemek için doğru zamanı bekliyorduk. West ve Amberlee'nin partisi sırasında mızımızlanmanı istemedim."

Gerekçesinde bir hata bulamıyordum ama öfkemi dindirmeye de hazır değildim. Daha da eğildim ve kulağına fısıldadım, "Bunu daha sonra konuşacağız, zencefilli şekerim. Ve o küçük seksi kıcının birkaç gün boyunca kıpkırmızı olmasını bekleyebilirsin." Cora titredi ve ben de partinin geri kalanını mayomun içinde bir çadırla geçirmemek için içimde oluşan şehvetle savaşmak zorunda kaldım.

Tekrar ayağa kalkarak gözlerimi Kambria'ya diktim. "Bu konuyu daha sonra tartışacağız, küçük kız. Annen bu grup gezilerine refakatçi olmadan katılmam konusunda beni ikna etti ama artık yok! Ben ölene kadar cezalısn."

Kambria ayağa fırladı ve ellerini kalçalarına vurdu. "Ciddi olamazsın!" diye soluk soluğa bağırdı.

Dik durdum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ayaklarımı birbirinden ayırdım. "Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

"Birkaç öpücük için mi?"

"Ne oluyor lan? Kız kardeşimi kim öpüyor?"

West'in öfkeli sesiyle ikimizin de başı yana döndü. "Dil, West!" Cora tersledi.

Hemen pişman olmuş görünüyordu. "Özür dilerim anne." Sonra öfkesi yeniden ortaya çıktı ve Kambria'ya baktı. "Kim o? Onu öldüreceğim" - Jenika'baktı ve söylemek üzere olduğu şeyi değiştirdi - "ketball."

On üç yaşındaki oğlumuz Logan, West'in yanında belirirken, "Ben yardım ederim," dedi.

Sonra en küçük oğlumuz Micah masadan fırladı ve benim duruşumu taklit etti. "Ben de!" dedi kaşlarını çatarak. Göz korkutucu görünme çabası on bir yaşındayken o kadar etkili değildi, ama tüm oğullarımın kız kardeşlerini korumak için atlayışlarından gurur duydum.

Merrick, Deacon ve eski ekibimizin diğer birkaç üyesi onların arkasında sıraya girdiğinde sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. Komşumuz Dillon da onlarla birlikte duruyordu. Eski bir ordu komandosuydu ama yine de benim için bir kardeş gibiydi ve çocuklarıma kendi çocuklarıymış gibi davranırdı.

"Anne!" Kambria sızlandı, gözleri irileşmiş ve panik içinde etrafına bakınıyordu. "Bu hiç adil değil! Nasıl oluyor da West Amberlee'ye yalakalık yapabiliyor-"

West, "Dikkat et Kam," diye .

"Ama ailedeki tüm erkekler zorba ve mantıksız olmadan bir öpücük bile alamaz mıyım?"

"Çünkü o bir erkek ve o benim kızım değil," diye .

"Çifte standart!" Kambria ayağını öfkeyle yere vurarak itiraz etti.

West'le aynı anda "Aynen öyle," diye homurdandım.

"Tanrı , siz ikiniz konuşmalarınıza dikkat eder misiniz?" Cora tersledi.

"Anne!" Kambria yalvardı.

Cora iç çekti. "Babanla konuşacağım," diyerek ona güvence verdi.

"Ağzın doluyken olmaz," diye mırıldandım, beni sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle.

Cora'nın yanakları pembeleşti ve dudaklarını yalayarak beni sırtıtmaya zorladı. Ne kadar zamandır birlikte olduğumuzun bir önemi yoktu, aramızdaki kimya hiç azalmamıştı. Aksine daha da artmıştı, özellikle de bebeklerimizi doğurduktan sonra vücudu kıvrımlarla dolduğunda.

Cara boğazını temizledi ve tekrar konuşmadan önce birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Git partinin tadını çıkar tatlım," dedi Kambria'ya. Birkaç saniye boyunca birbirlerini izlediler, her zaman yapabildikleri gibi sessizce iletişim kurdular.

Kambria sonunda oflayıp pufladı ve Jenika'ya döndü. "Hadi yüzmeye gidelim, kiwi." Jenika oturduğu yerden fırladı ve Kambria'nın elinden tutarak onu havuza doğru sürükledi.

"Logan, Micah," dedi Cora, çocukların her birine başıyla selam vererek. "Siz de koşun. Ve kız kardeşinizi bu konuda rahatsız etmeyin."

Tartışmak ister gibi görünüyorlardı ama sonunda annelerinin sözünü dinlediler ve diğer çocuklara katılmak için koşmaya başladılar.

Merrick'e baktım. "Bunu aldın mı?"

Başını salladı ve dönüp telefonunu kulağına götürerek karısı Audrey'nin yanına gitti.

Merrick'in "bağlantıları" vardı ve küçük kızımı öpmeye cüret eden o orospu çocuğunun kimliğini bulmasını istediğimi ben özellikle dile getirmeden biliyordu.

Dikkatimi tekrar karıma veremedim, Dillon'ın on yedi yaşındaki oğlu Kane görüş alanıma girdi. "Haklısın, Huntley. Ortaya çıkmamak hepinize saygısızlık olur, özellikle de Kambria'ya."

Onu yanlış duyduğumdan emindim, bu yüzden sisi dağıtmak için başımı salladım ve "Affedersiniz?" dedim.

"Dün gece filmde sonra onu bıraktığımda Kambria'yı öptüm." Kane sertçe yutkundu ve bir adım daha yaklaştı ama omuzlarını dikleştirerek dik durdu, sinmeyi reddetti. Bunu takdir ettim ama bu onun kışına tekme basmayacağım anlamına gelmiyordu. "Yapmazdım-- gerçekten bir kazaydı. Sizinle konuşmadan Kambria'ya asla dokunmazdım efendim."

"Birini kazara nasıl öpebilirsin ki?" Bağırdım.

Cora elini omzuma koyarak anında dikkatimi çekti. "Kambria bana açıkladı. Bir bahane uydurmaya çalışmıyor. Kızın ayağı kaymış ve adam onu yakalamaya çalışırken yere düşmüşler. Yüzleri kelimenin tam anlamıyla birbirine çarpmış."

Kane boğazını temizledi. "Ancak bu ikinci öpücüğü mazur göstermez. Ve bu sabah ilk iş olarak size gelmeliydim."

Çok renkli bir dille aynı fikirde olmak için ağzımı açtım ama Cora yine araya girdi. "Onu söylememesi için ikna ettim, Huntley. Sana henüz söylemediğim aynı nedenden dolayı. Şiddetle karşı çıktı ama o da tıpkı bizim oğlanlar gibi kadınlara saygı duyacak ve onları hayal kırıklığına uğrattığında öfkelerinden korkacak şekilde yetiştirildi."

Bu mantığa karşı çıkamazdım ve o da bunu biliyordu.

Dillon bize yeniden katıldı ve yüzündeki temkinli ifadeden oğlunun durumunu anladığını anladım ve Kane'in hareketlerinden memnun olmadığını açıkladı.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça nefes verdim. "İyi bir çocuk olduğunu biliyorum, orduya katılacak olsan bile. Ve bana gelip söylediğin için minnettarım, bu seferlik peşini bırakmamın tek nedeni de bu. Bir de yakında gidiyorsun." Kane ertesi hafta on sekiz yaşına girecek ve West Point'e doğru yola çıkacaktı. Babasının ayak izlerini takip ediyordu ama bu, homurdanıp durduğu için ona bok atmayacağım anlamına gelmiyordu.

Başını salladı, "Teşekkür ederim, efendim."

Sonra gözlerimi kıstım ve homurdandım, "Bir daha olmadığı sürece sorun yok."

Kane'in gözleri Kambria'nın tüm küçük çocuklarla oynadığı havuza kaydı ve kısa bir süre bana meydan okuyup okumayacağını merak ettim. Ama çenesi sertleşti ve cevap verirken gözlerimin içine baktı. "Muhtemelen bugünden sonra birbirimizi bir daha görmeyeceğiz. Dediğin gibi, yakında West Point'te olacağım, sonra da aktif göreve başlayacağım." Aslında bunun bir daha asla olmayacağı konusunda hemfikir olmadığı gözümde kaçmadı. Ama haklıydı, bu yüzden cevabını kabul ettim.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, ben karımı iyice cezalandırdıktan ve o da ağzıyla özür diledikten sonra... iki kez, Cora yanıma sokuldu ve mırıldandı, "Kızlarımızın çıktığını ve evlendiğini hayal edemediğini biliyorum."

"Asla olmayacak." Öfkeyle baktım.

İçini çekti ve yan tarafımı çimdikleyerek irkilmeme neden oldu. "Sonsuza kadar inkâr içinde yaşayamazsın bebeğim. O yüzden, yüzleşmen gereken gün geldiğinde, Kane Lions'ın tam da kızlarımız için isteyeceğimiz türden bir erkek olduğunu kabul etmelisin."

"Daha kötüsünü de yapabilirlerdi," diye cevap verdim isteksizce.

Cora kıkırdadı. "Önümüzdeki birkaç yıl boyunca bu fikrin kafana iyice yerleşmesine izin vermeni öneririm."

Gözlerinin içine bakabilmek için çenemi eğdim. "Bunu neden yapayım ki?"

"Kambria'ya nasıl baktığını gördüm."

"Ne oluyor lan?" Hırladım, seks sonrası sersemliğim hızla dağılıyordu.

"Neandertal gibi davranma, Huntley. Eminim ki o daha onun hakkında ne hissettiğini de bilmiyor. Ve önümüzdeki birkaç yıl boyunca izleyeceği yolu düşünürsek, kız çok daha büyüyene kadar bunu yapacağından şüpheliyim."

"Onu bir kuleye kilitlemem gerekecek ki bir daha birbirlerini görmesinler," dedim huysuzca.

Cora kıkırdadı ve üzerime yuvarlandı, sonra oturdu, kalçalarımın sarıldı ve büyüyen ereksiyonumu amının sıcaklığında kucakladı. "Seni seviyorum, Huntley. Sen hayal edebileceğim en iyi koca ve babasın. Bazen bir mağara adamı olsan bile."

"Sana bir mağara adamı göstereceğim, kızıl saçlı," diye geveledim. Belini kavradım ve onu yukarı kaldırdım, sonra onu sikimin üzerine oturttum. Bir elimi kalçasına dolayarak diğer elimi saçlarının arasına soktum ve sıkıca kavradım. "Sür beni kadın," diye homurdandım gerçek bir Neandertal gibi. "Beni sertçe becer."

Bana hızlı bir selam verdi ve "Evet efendim" diye inledi, sonra bana öyle bir şevkle itaat etti ki o kadar sert boşaldık ki kendimizden geçtik ve bütün gece sikim hala onun derinliklerinde gömülü halde uyuduk.

Hayat mükemmel değildi ama onu bu kadınla ve çocuklarımızla geçirmek, olabildiğince yakındı.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

